

HỒI MƯỜI

CÔ GÁI BÊN SUỐI NHẠN SẦU

TUYẾT TÂM lão đảo đứng lên ! Còn Trịnh Ninh Sơn miệng vẫn điểm một nụ cười, nhưng đôi mắt rực lửa, không hiểu lòng hắn nghĩ gì, hắn vẫn chậm chậm bước tới !

Tuyết Tâm trong lòng dao động. Nàng nói như hét :

— Trịnh công tử, hãy đứng lại đó !

Ninh Sơn vẫn không dừng ! Hắn bước lần tới và nói :

— Ta tốn bao nhiêu thời gian bao

tranh thứ hai, ngồi theo kiểu bẻ người. Sự nạp khí rất khó khổ.

Chàng tin một điều, các võ sĩ đời đời rất cẩn thận để vẽ nên kiểu, không phải cách vẽ để chơi uống phí bao nhiêu tâm cơ mà không mang lại một kết quả gì !

Chàng lại bắt đầu của cái bắt đầu !

Khi chàng thấy kiểu ngồi ổn thỏa rồi mới nạp khí.

Luồng chân khí đầu tiên đạo qua cơ thể chàng như đem đến cho chàng một nội lực mới mẻ, dồi dào và bất tận. Nó ở ạt đến nóng bức cả cơ thể.

Vũ Đình Ngôn lo tiếp nhận một nguồn chân lực bí mật và to lớn này ! Có thể nói, nguồn chân lực ấy như sức của một ông khổng lồ nào đã trút hết qua cho chàng.

Chàng cứ thử tự mà điều hợp giữa cái mới và cái cũ. Cho dù chàng có luyện tới hai ba trăm năm công lực, cũng chưa có một nguồn nội lực thế này.

Đầu Vũ Đình Ngôn bốc lên một vùng khói trắng.

Và sức của chàng bấy giờ có thể phá vỡ một khối đá to lớn. So với trước đây vài giờ thì nó cả một trời một vực.

Cứ theo tâm quyết ấy, chàng có thể lấy lực thiên nhiên mà bổ sung. Công lực ấy điều hòa và liên tục.

Vũ Đình Ngôn tự nói :

— Phải đúng như vậy. Người nào cũng phải có một công lực tối thiểu. Còn cao hơn nữa là do thiên nhiên cung cấp. Nếu biết cách khai thác thì xài sao cho hết !

Vũ Đinh Ngôn cảm động đến run người !

Chàng quì xuống xá bức tranh ba xá, rồi quay sang chủ nhân chàng cũng xá ba xá.

Không ngờ mở mắt ra, chàng thấy vị nữ nhân mặt xấu nhìn chàng mỉm cười. Cái cười thật xấu xí hung dữ làm sao !

Vũ Đinh Ngôn ngơ ngẩn lúng túng.

Nữ nhân hỏi :

— Vũ Đinh Ngôn ! Người bái sư đó phải không ?

Đinh Ngôn nói :

— Đệ tử vừa mới khám phá bức tranh này một điều hết sức kỳ bí. Thế mới biết, tiền bối là bậc cao nhân, đáng mặt sư phụ của đệ tử lắm ! Đệ tử xá ba xá là để tạ ơn tiền bối !

Nữ nhân có vẻ cảm động. Bà nghiêm trang hỏi :

— Người khám phá được gì ?

Đinh Ngôn nói :

— Đệ tử vừa tìm nguồn chân lực vô hình trong tranh này.

Nữ nhân cười nói :

— Nguồn chân lực to lớn và liên tục như sông lớn phải không ?

Như vậy trước đây người đã luyện đến mức cao diệu lắm ! Nhưng đối với bức tranh này đó chỉ là bước đầu. Nếu có tấm lòng thật thà, người tiếp tục khám phá sẽ gặp nhiều cơ duyên khác nữa, và nhất là trí tuệ.

Đinh Ngôn lại nói :

— Cảm ơn tiền bối ! Nhưng không

rõ để từ tiếp tục nghiên cứu lấy thì có gì thiệt thòi hay xúc phạm đến tiền bối không ?

Nữ nhân nói :

— Vậy là người đã hạn hẹp lấy người rồi ! Người lại đây !

Vũ Đinh Ngôn bước lại giường. Nữ nhân đưa tay cầm lấy tay chàng. Bà sờ tâm mạch.

Trong khi đó chàng có dịp quan sát gương mặt bà. Bà chỉ thua kém người về cái nhan sắc, nhưng cái đôi mắt, không đôi mắt nào đẹp bằng.

Còn những ngón tay của bà đúng là ngọc thủ !

Bà xem mạch chàng, và nhìn thật kỹ vào mắt chàng.

Bà nói :

— Nội lực người sung thông ổn thỏa !

Người có tấm lòng của bậc quân tử mới không có sự nguy hiểm khi khám phá ra kho báu vô tận này !

Bà nói như vậy, rồi nhìn chàng trân trân !

Chàng đứng trơ trơ nhìn lại, y như nhìn một kỳ nhân đặc biệt nhất cổ kim:

Và hai bên nhìn nhau...

Vũ Đinh Ngôn suy nghĩ :

— Bà mặc cảm vì gương mặt cực kỳ hung ác của bà. Bù vào đó tâm hồn bà đỉnh đạt như một giáo chủ hay một siêu nhân. Bà lại sống trong cảnh tịch mịch không có người thân, một mình trong một xóm núi nhưng mình mang tuyết học.

Vũ Đinh Ngôn bây giờ có khác với Vũ Đinh Ngôn trước đây !

Không biết từ đâu có sự xúc động trở về. Chàng riu riu quì xuống thốt lên :

— Sư phụ !

Vị “sư phụ” cũng xúc động không kém ! Bà bước đến dìu Đinh Ngôn đứng lên. Tướng chàng to lớn, còn bà thì nhỏ con.

Thầy trò có thân vóc thật chênh lệch.

Bà vỗ đầu, vuốt tay chàng một hồi. Bà thốt với giọng rất trong xanh và cảm động :

— Đinh Ngôn ! Nói vậy chứ người không phải là đệ tử của ta đâu ! Ta chỉ ao ước được làm bằng hữu với người mà thôi !

Vũ Đinh Ngôn cả kinh. Chàng nói :

— Đệ tử không dám !

Bà nói :

— Tư cách và võ công của người ngoài sự tưởng tượng của ta. Ta yêu cầu người hãy giữ những ý nghĩ ngay ban đầu nhé !

Đinh Ngôn nói :

— Đệ tử thật khó theo ý của sư phụ quá !

Nữ nhân nghiêm mặt :

— Nếu người không nghe ta sẽ giận cho mà xem !

Lời nói ấy không còn là lời của một sư phụ nữa.

Chàng lặng thinh !

Bà lôi Đinh Ngôn lên giường, hát chàng nằm xuống...

Chàng ngạc nhiên, nhưng là người đầy tự tin và tự trọng, nên chàng cứ để bà mặc tình...

HỒI MƯỜI MỘT

CÔ GÁI BÊN SUỐI NHẠM SÀU

CHỦ nhân ghì chàng xuống giường là có ý thử chàng, đồng thời cũng có dụng ý riêng. Bà cũng lấy làm ngạc nhiên về cử chỉ của chàng, nhất là sự kính nể của chàng đối với bà.

Bà lật sấp chàng lại và đặt tay vào huyệt "Thận du".

Vũ Đỉnh Ngôn cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Thân nhiệt đột ngột lên cao, cao đến độ mắt chàng gần như tối lại, hơi thở khi dứt khi nối.

Chàng không biết xử trí sự tiếp lực này ra sao cho đúng.

Xú phụ nhân nói :

— Nguồn lực này chuyển sang bên mạng môn, rồi cho vào Tam Âm Giao, di lưu trên hai mạch Nhâm Đốc !

Vũ Đỉnh Ngôn làm theo lời chỉ bảo, chàng thấy người nhẹ nhõm.

Việc xảy ra chừng một tuần trà. Phụ nhân đổ mồ hôi.

Cách xung huyết của bà, thoát đầu Vũ Đỉnh Ngôn cứ tưởng bà có tà tâm, vì lúc đó huyết Thân Du bị kích nên cái "dục" đang nổi lên ghê gớm, tưởng đâu không dừng chúng được.

Mãi đến khi chuyển vị, thì thấy dễ chịu và chân lực di lưu rất trơn trên hai

mạch nhâm đóc, và sắp sửa gặp nhau ở Bách Hội.

Nếu chúng gặp nhau ở đó, thì công việc đã đạt toại ý rồi !

Bà nói :

— Một chút kiên nhẫn nữa là người đã thành toàn được ý nguyện của một võ gia siêu đẳng ! Vũ Đình Ngôn ! Người quả là bậc thượng thừa ! Âm khí bổ vào huyết Thận du, mà người là trang nam nhi đang độ, vậy mà người vẫn giữ được không cho kích phát, thật đáng phục !

Vũ Đình Ngôn thăm nói :

— Cao nhân dị nhân thường có những quái ý mà người thường không hiểu được ! Và cho đến giờ này ta cũng chưa biết được tên bà, thật là một điều thất kính.

Chủ nhân đỡ Vũ Đình Ngôn dậy

Nhìn lại mặt chàng đỏ hồng.

Ngoài kia ánh sáng từ phương đông đã trải mình trên vạn vật. Chim chóc đồng thanh ca bài Bình minh. Và tâm hồn của Vũ Đình Ngôn cũng rộn ràng trong nắng sớm.

Chàng nhìn bà, ngập ngừng :

— Bẩm, ân nhân có thể cho văn bối biết phương danh, để văn bối ghi nhớ công đức.

Bà cười mát :

— Phương danh mỹ danh không hề đứng chung với công đức ! Xưa nay chỉ có những kẻ vô danh mới có công đức to lớn nhất ! Bởi vì “Vô danh thiên địa chi thủy, hữu danh thiên địa chi mấu” ! Cho nên ta cũng chả có công đức gì ! Tên ta là Tiểu Chân !

Nghe tên bà, mà Vũ Đình Ngôn sùng sốt !

Tên đó thật không hợp với gương mặt và tuổi tác, mặc dù tên thì không thay đổi, còn tuổi tác và nhan sắc bị thời gian chi phối.

Chàng nói thầm :

“Chắc chắn ân nhân phải có một tướng mạo khác để thích hợp với tên này.”

Chàng liên hệ đến các bậc nữ lưu, đến các giai nhân xưa nay...

Đã là giai nhân, chắc chắn không có những việc phàm phúc. Chỉ có cái đẹp là tuyệt đối. Giai nhân không hề có việc “Tiểu tiện, đại tiện” !

Thật là một ý nghĩ lạ lùng !

Chợt nghe bà nói :

— Vũ Đình Ngôn ! Bây giờ ngươi đã

nhìn rõ mặt ta rồi. Nó gớm ghiếc lắm phải không ?

Vũ Đình Ngôn cúi đầu nói :

— Xin ân nhân đừng nói vậy ! Tiểu sinh không phân biệt việc đó đâu !

Bà nói :

— Bây giờ ta có việc phải đi, mãi đến tối mới về. Ở đây ngươi muốn làm gì tùy ý.

— Tiểu sinh nghe rõ ! Đình Ngôn đáp.

Tiểu Chân nhìn chàng lần nữa rồi xuống núi !

Tiểu Chân đi rồi, Vũ Đình Ngôn kiểm điểm lại những gì đã thu được trong một đêm ? Một kết quả thật bất ngờ. Bức tranh kia có sức tác dụng ghê gớm !

Sự tác dụng đó sắp sửa “bắt đầu” dần

hai mạch cơ bản đi gặp “sinh tử huyền quan”. Chỉ một nháy mắt thôi, chàng có thể đạt đến toại nguyện !

*
* *

Tiểu Chân một mình bước những bước đầu tiên trong ngày, thong thả theo bờ suối mà đi. Trong bước đi của bà có thể trẻ trung và vui thích.

Đến chỗ nước đứng của khe Nhạn sâu bà soi mình, thấy gương mặt mình quá xấu xí, bà chợt mỉm cười :

— Thiên hạ ai cũng chê và cho ta xấu nữ, trừ một người không cần thiết sự đẹp xấu ấy mà thôi.

Tiểu Chân tiếp tục đi. Bà thấy một cô gái từ dưới suối đang lên.

Tiểu Chân dừng lại nhìn cô gái, cô

này cũng xinh đẹp lắm, nhưng gương mặt lạnh lẽo quá ! Bà hỏi :

— Cô nương đến đây có việc gì ?

Vị cô nương đáp :

— Ta có việc gì, thì cũng là việc của ta ! Can gì ai đó mà hỏi ?

Tiểu Chân kiên nhẫn :

— Khu vực này là của ta, cũng như Đông Bắc của núi này là phái Chung Nam, cũng như Vô Nhiễm Cốc của Tuệ Đán. Cô nương phải biết đó là cái lệ đương nhiên của võ lâm !

Cô gái lạnh lùng :

— Không ai có quyền ngăn chặn bước đi của bản cô nương cả !

Tiểu Chân cười nhạt, nói :

— Báo danh đi !

Cô gái đáp lại :

— Tuyết Tâm !

Nàng nói xong tống ra một chưởng mạnh mẽ mười phần !

Tiểu Chân thấy chưa gì mà Tuyết Tâm đã ra sát chiêu, bà không đỡ, chỉ tránh né. Bà nói :

— Tuyết Tâm ! Ta và cô nương không oán thù ! Trong mắt cô có nhiều gân máu, ẩn ước có sự mâu thuẫn bên trong. Ý cô muốn đánh là phải có người chết, thì mới chịu hay sao ?

Tuyết Tâm không đáp ! Nàng nghiêng răng tung ra không biết bao nhiêu sát chưởng. Chưởng phong, chưởng khí trùng trùng điệp điệp.

Tiểu Chân nhìn Tuyết Tâm múa may một hồi, bà chỉ tốn công tránh né mà thôi !

Bà nhìn Tuyết Tâm vừa thương hại vừa khinh rẻ.

Tuyết Tâm thấy đối phương không hoàn thủ, nàng càng làm dữ tới !

Tiểu Chân nói :

— Tuyết Tâm cô nương ! Ta và cô nương, nghĩ thật kỹ không oán thù. Cô nương giận ai mà trút lên đầu ta ? Đó chính là oan nghiệt do mình gây ra !

Tuyết Tâm nổi giận nói :

— Đất của vua chúa, suối rừng của thiên nhiên. Ta vốn đi ngang qua chứ không đánh cắp. Ai cả gan chặn ta, ta phải giết người đó !

Nàng nói rồi vút ra chiêu “Uyên lộ nghênh hoàng” (Chim Uyên, chim lộ tiếp chim Phượng Hoàng), cả hai tay tung chưởng đánh ra mù mịt.

Tiểu Chân tức mình phóng chiêu “Ngũ long trợ vũ”, có vài tiếng nổ như sấm, Tiểu Chân lao đảo thối lui. Bà bồi thêm một chuồng nữa. Tuyết Tâm như điều đứt dây, bay tạt vào vách đá, rớt xuống nằm một đống, máu me đầy người !

Tuyết Tâm sống hay chết, Tiểu Chân không để ý đến nữa.

Bà nói :

— Đó là cô nương tự chuốt lấy họa !

Bà tung người lên, chạy bay một hơi xuống núi !

Còn Tuyết Tâm thất khiếu xuất huyết. Nàng hôn mê. Chắc chắn nàng không nghe được tiếng suối róc rách, tiếng chim ca và có tiếng ai đó huyết sáo đi về phía đỉnh núi.

Vũ Đỉnh Ngôn đi rất nhanh để thử

lại nội lực. Chàng lướt ào ào trên cây, trên lá, không mấy chốc đã tới đỉnh núi !

Đường từ suối lên tới đỉnh, nếu không phải là người thượng thừa, thì lên đến đỉnh rất là khó khăn.

Cái hồ thiên nhiên như có ai tô đắp vẽ vờ. Mực nước trong hồ vẫn một chừng. Nước chảy xuống núi thành khe Nhạn Sáu, là do nước ở hồ này thoát ra qua mấy khe đá.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Trong hồ có cặp cá giống nhau nhưng khác màu. Một giữa mình màu hồng cam, đầu và đuôi màu ngọc bích. Con nữa, mình màu ngọc bích, đầu và đuôi hồng cam.

Cả hai con bơi lội thoải mái.

Vũ Đỉnh Ngôn nhìn cặp cá tự hỏi :

— Ai nuôi chúng nơi đây ? Có lý nào đó là cá thiên nhiên ?

Vũ Đình Ngôn đi dạo qua nơi khác. Đến một cái nong có đường đi lên, như ai đã xây sẵn. Chàng bước chân lên đó.

Đây là nong cao nhất của núi - Cũng có thể gọi là đỉnh, chàng phóng mắt nhìn mọi nơi.

Chàng dùng chỉ lực khắc sâu mấy chữ vào đá : “Vũ Đình Ngôn quá du”. (Vũ Đình Ngôn dạo chơi qua đây).

Và chàng tự hỏi :

“Có ai đã lên đỉnh này chưa ?”

Ngay tại vị trí của chàng đứng có một đường nhỏ đi vào hang động.

Tính tò mò khiến chàng theo lối đó đi lần vào hang động nằm ẩn sâu vào lòng

đất. Dù là giữa trưa, nhưng càng đi sâu, càng thấy tối dần.

Nơi đây quả là một kỳ quan ! Một công trình kiến trúc ghê gớm phối hợp với thiên nhiên thành một tác phẩm tuyệt hảo.

Vũ Đình Ngôn dừng lại ngay ở lối vào tiền thất.

Chàng nói :

— Ta cần phải xuống núi để đón Tiểu Chân tiên bối ! Hơn nữa, cả một đêm chưa tắm nên không thể vào tiên động được.

Thật không ai như chàng, biết đâu chừng tiên động ấy là kho tàng của Châu Ngọc hoặc kho báu của võ công. Thế mà Vũ Đình Ngôn vẫn hững hờ không chịu khám phá nơi ấy.

Chàng trở lại hồ cá, nhìn hai chú cá bơi, chàng thật thà hỏi :

— Các người lớn rồi, sao chưa có mấy chú cá con ? Có ai quấy rầy các người không nhỉ ?

Vũ Đình Ngôn phi nhanh xuống núi.

Không mấy chốc chàng đi ngang qua nhà nhỏ kia, và chàng đi thẳng một đường hướng về chân núi, mục đích là đón vị ân nhân.

Cách chân núi không xa, một cô gái mình đầy máu me nằm soài ra đó. Vũ Đình Ngôn trông thấy bước lại gần. Chàng nhận diện đó là Trần Tuyết Tâm !

Chàng biết, chương lực cổ này và ở tại đây, nhất là các vết máu đã đóng khô chứng tỏ sự việc đã xảy ra hồi sáng này, thì chỉ có Tiểu Chân gây ra mà thôi !

Nhưng Tiểu Chân là người có công phu hàm dưỡng, thì đau đến nỗi phải hạ đối thủ như thế ?

Chàng sờ mạch để chẩn đoán. Mạch chạy khá tốt. Như vậy có nghĩa là nàng chỉ bị ngoại thương mà thôi.

Đình Ngôn lau chùi sạch sẽ những vết máu trên áo quần và trên cơ thể nàng.

Chàng bế Tuyết Tâm đi lần xuống cách xa chân núi, rồi tìm một nơi kín đáo đặt nàng nằm yên ổn, rồi chữa thương cho nàng.

Chàng bồi thuốc ở những nơi bị lộ, rồi cho uống thuốc, cuối cùng chàng thúc chân lực vào, cho đến khi nàng cựa mình, Vũ Đình Ngôn điểm huyết ngủ cho nàng.

Cách chữa này, đầu khi nàng thức dậy, nàng cũng không biết ai đã chữa bệnh cho nàng.

Chàng bẻ lá bẻ cây che tạm an toàn, rồi chàng bỏ đi.

Khi Tuyết Tâm tỉnh lại, nhìn chung quanh, không còn nhận ra nơi mình đang đứng. Thấy trong người nội lực sung mãn, biết là có người cho nàng mở chân lực vô giá này. Nhưng là ai ? Chắc chắn không phải là xú diện nữ nhân cũng không phải hai nhà đạo đức kia. Nếu không phải là Vũ Đỉnh Ngôn thì chắc là một cao nhân nào.

Nhưng nếu là Vũ Đỉnh Ngôn thì làm sao có được nguồn chân lực to lớn như vậy ?

Nàng bán tín bán nghi, cuối cùng cũng bỏ đi, nhưng không lại bên suối Nhận Sầu nữa.

Vũ Đỉnh Ngôn ngồi trên gộp đá đưa mắt nhìn ra xa, chờ đợi chủ nhân về.

Bây giờ trời đã chiều. Không thấy chủ nhân chỉ thấy bóng dáng Tuyết Tâm đi một

cách vội vã như chạy trốn. Nàng cách chàng xa lắm, cách nào gọi nàng cũng không nghe được. Và chàng cũng không muốn ra mặt làm gì ! Con người nửa chánh nửa tà đó, chàng không cần thiết phải thân cận. Cũng vì tình người mà phải làm chút lộn phạn vậy thôi.

Vũ Đỉnh Ngôn trở lại lều tranh.

Nhà vẫn yên tĩnh. Ngọn đèn vẫn tỏa ánh sáng hiu hắt trong đêm.

Trời tối lâu lắm rồi mà chủ nhân vẫn chưa về. Vũ Đỉnh Ngôn sốt ruột dị thường.

Trong lúc chờ đợi, chàng dựa vào bức tranh lửa thể hình thiếu nữ, lập lại thế ngồi. Phải sửa đi sửa lại nhiều lần, chàng mới ngồi một cách tự nhiên được.

Khi đã ngồi được, thì hơi thở không còn một nhọc nữa.

Chàng cũng cố hơi thở thật điều hòa. Xem lại, khí huyết trong người lưu thông thoải mái.

Thời gian khá lâu, trong cơ thể không có gì thay đổi. Vũ Đình Ngôn lăm bẫm - Tư thế của bức tranh này là dạy phép điều tức. Chả lẽ "điều tức" là điều tức thật sao ? Không có một phép lạ nào khác sao ?

Suốt đêm ấy chàng loay hoay theo bức tranh. Vẫn không khám phá được gì ! Chỉ còn một kết luận duy nhất :

— Bức tranh này dùng để chữa các chứng bệnh về hơi thở, gân cốt, tẩu hỏa nhập ma. v.v...

Nghĩ đến đó, chàng tự làm thí nghiệm cho chính mình.

Vũ Đình Ngôn điểm vào huyết phong khí để biến mình thành con bệnh, rồi áp dụng kiểu ngồi đó mà điều giải.

Cạn một tuần trà, các huyết đạo về phong khí, tự động giải tỏa.

Chàng còn làm nhiều thí nghiệm khác nữa, thì thấy cách ngồi đó có một kết quả bất ngờ.

Mỗi lần như vậy. Cơ thể dường như nhẹ hẫng, nhẹ nhiều, dù cũng bấy nhiêu trọng lượng đó !

Sực nhớ một điều gì, chàng diễn qua "Viên công tam thức" thức chính giữa trong ba thức, có một kiểu ngồi như thế này !

Vũ Đình Ngôn bình tĩnh mà tĩnh lại. Thế "Viên tọa" ấy, sao chàng lại không để ý ?

Rồi chàng tự trả lời :

— Phải rồi ! Thế "viên tọa" này, là một trong những chuỗi động tác liên tục nhau. Có ai ngờ đâu mà trích ra ? Phải

chăng vẫn động tác như vậy cho ta một công dụng khác ?

Vũ Đình Ngôn đứng lên biểu diễn lại thức chính giữa để tìm ra sự mâu nhiệm. Lập lại bao nhiêu lần chàng vẫn thấy một kết quả duy nhất, nếu ngang qua thế "Viên tọa" kịp thở được một hơi, thì số công lực đã mất sẽ được phục hồi ngay !

Vũ Đình Ngôn lại được thêm một duyên lành nữa !

Chàng tự nhủ thầm :

— Lúc nào rảnh phải nghiên cứu lại tất cả những gì đã nắm được yếu quyết !

Trời đã sáng hẳn. Tiểu Chân vẫn bật tâm hơi.

Chàng tưới hoa, tưới rau, đó là công thức thường nhật của buổi sáng.

Việc đầu đó xong, chàng một mình lững thững xuống núi.

Bây giờ Vũ Đình Ngôn nôn nóng thật sự.

— Tiểu Chân tiền bối bị gì đây ? Chàng hỏi thành tiếng. Ta đi tìm bà hay ngồi đây chờ bà ?

Có những việc lỡ cỡ như vậy, thì đi hay ở cũng là vấn đề nan giải.

Vũ Đình Ngôn vùng đứng dậy đi.

Chàng đi về hướng tây, nhưng không biết đi đâu. Lối nào cũng cây cối bịt bùng, khói mờ mây mịt. Tìm không ra manh mối chàng đành quay lại lều tranh. Lều tranh vẫn vắng ngắt.

Vũ Đình Ngôn nghĩ tới việc mình phải làm, nghĩ tới sự an nguy của Tiểu Chân, lòng không còn giữ bình tĩnh được nữa.

Chàng thốt thành lời :

— Tiểu Chân tiền bối ơi ! Bà đi đâu ?

Thình lình có tiếng ai đó, khuất gộp đá, nói :

— Không có bà, chỉ có ông thôi !

Một lão áo xanh mũi khoằm hiện ra !
Lão này Vũ Đỉnh Ngôn và Ca Linh đã gặp bên bờ Tiểu Tương.

Hai người đứng đối diện nhau, Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Ngài phải chăng là Bách Độc thư sinh ?

Lão kia hỏi lại :

— Còn người là ai ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Tại hạ chỉ là kẻ vô danh, sống nơi xó xỉnh này !

“Sống nơi xó xỉnh” thật ra là một câu có dụng ý. Một phần là khiêm tốn, còn phần nữa ý muốn nói mình là chủ của xứ này.

Lão nói :

— Dường như ta đã gặp người ở bên bờ Tương Giang với một tiểu nha đầu.

Nói xong lão xấn bước tới.

Vũ Đỉnh Ngôn với giọng cương quyết :

— Dù Tiên sinh là ai cũng không được đi tới, trừ khi tại hạ chết.

Bách Độc thư sinh ngửa mặt cười một tràng vừa như ngạo nghễ, như khinh miệt, như không hề tin rằng, có một ai dám cả gan có lời nói như vậy. Lão nói :

— Thằng nhỏ kia, ta không cần phải đánh người. Nếu người đánh ta ba chưởng,

sao cho ta xê dịch bước chân, thì ta sẽ quay xuống núi ngay !

Vũ Đinh Ngôn hơi giận, nói :

— Ngài dám ra điều kiện ấy à ?

Lão nói :

— Ta không nuốt lời !

Vũ Đinh Ngôn chuyển hết lực vào tay, Bách độc thư sinh dùng phép thiên cân trụ, đứng vững như núi.

Chàng giơ chưởng lên... một hồi không hiểu sao chàng hạ chưởng xuống, nói :

— Tại hạ chịu, không thể đánh được !
Chúng ta chỉ còn có việc giao đấu mà thôi !
Không ai chiếm tiện nghi của ai !

Lão nói :

— Được rồi !

Hai người cùng cử chưởng lên và đánh

ra cùng một lúc ! Vũ Đinh Ngôn vận chín thành, lão vận tám phần. Khi hai chưởng gặp nhau, gây ra tiếng động dữ dội, áp lực dội ra ngoài, cây cỏ ngã xiêu về một bên. Vũ Đinh Ngôn trượt lùi một bước !

Vũ Đinh Ngôn tự biết mình công lực không bằng lão.

Chương thứ hai, chàng không muốn cử chưởng đơn thuần như vậy, nên gởi chưởng đó qua chiêu “Đầu đà quải phong” trong Lôi Âm kiếm pháp, bất chấp Bách Độc thư sinh dùng loại chiêu thức gì.

Vũ Đinh Ngôn nhờ có “Dòng sông chân lực” nên dù tổn bao nhiêu trong nháy mắt chân lực bồi bổ lại ngay.

Lần này chàng nện đủ mười phần đưa chưởng lên, chuẩn bị xuất chiêu...

Nhìn thế đứng của chàng, dù lão không biết chàng sẽ ra chiêu gì, chiêu gì

thì chiêu, chắc chắn chiêu đó không phải là chiêu thông thường, nên lão phải đánh ra quái chiêu “Lưỡng tượng đối đầu”, lão nhắm ngay Đinh Ngôn phóng người tới và thố chưởng liền.

Hai tiếng động lần này làm vang dội cả một góc núi. Vũ Đinh Ngôn ôm ngực thối lui một bước, nét mặt đau đớn.

Trong khi đó Bách Độc thư sinh cũng loạng choạng người.

Vũ Đinh Ngôn đã nhường lão hai chiêu tiên rồi. Lần này chàng diễn qua thế võ “Viên tọa” rồi hít vội một hơi chân khí, ^{giếp} chiêu “Phật pháp vô biên”. Chiêu này nguyên ủy là của Tứ thập nhị chương kinh, ^{độc} Thiếu Lâm khai triển thành chiêu ^{thực} ~~độc~~. Chưởng lực chàng đưa ra có hơi khí ^{kém} ~~lớn~~, theo. Chàng ⁺ đánh ra một chưởng, sức mạnh đến long trời lở đất ! Bách Độc thư

sinh thu hết công lực đưa chưởng lên đỡ. Lần này cả hai đều nghe máu trong người chạy ngược. Cả hai cùng thối lui một khoảng bằng nhau.

Như vậy có nghĩa là Bách Độc thư sinh càng lúc càng xuống sức. Và nếu Vũ Đinh Ngôn công lực giữ một chừng, có nghĩa là chàng đã lên sức !

Bách Độc thư sinh nhìn chàng một cách kỳ dị. Lão nói cho trời nghe :

— Gã này ngày sau là một kỳ nhân !

Vũ Đinh Ngôn nhắc khéo :

— Chúng ta đã qua ba chương rồi !

Bách Độc thư sinh trầm ngâm. Sau cùng lão quay người lại bước đi.

Vũ Đinh Ngôn biết rằng, Bách Độc thư sinh là một kẻ âm hiểm, võ công ngoại hạng. Lão có nhiều cách hại người mà không

cần phải dùng võ công hay độc dược. Chẳng không đại gì phải dây dưa với lão, dù chẳng rất cần để hỏi về việc Kiều Bích Ngân.

Bách Độc đi rồi, chàng đứng ngồi thờ thẩn, lòng mong mỏi sao Tiểu Chân phải trở lại.

Bầy vườn trắng lại đến tám trưa. Chàng giật mình, hôm qua giờ này lý ra chàng phải có mặt ở đây để xem bầy vườn dạy nghề.

Chàng vẫn ngồi trên gộp đá bữa nọ. Bầy vườn vẫn ung dung nô giỡn. Một hồi, con vườn đầu đàn lại ré lên. Lập tức bầy vườn bu quanh lại. Chúng bắt đầu tập kiểu nhào lộn, nhảy nhót, leo, chuyền, chạy, nhảy... Những động tác này giống như các động tác của lớp võ sinh nhập môn !

Vũ Đinh Ngôn phì cười và nói một mình :

— Thế ra các người học không có chương trình. Chương trình trước thì lại dạy sau, chương trình thượng thừa đem dạy trước ! Giá mà cho ta dạy, các người mau tiến hơn.

Tuy nói vậy, nhưng chàng để tâm dõi động tác của vườn đầu đàn !

Thật không đơn giản như lời chàng nói. Cách chạy leo chuyền nhảy của vườn đầu đàn không phải là thứ học nhập môn, mà đó là chúng biểu diễn một tạp công ! Lấy thiên nhiên làm "kẻ địch", và kẻ địch đa dạng.

Động tác của chúng đó là cách đối phó với một kẻ địch đa dạng. Khi kẻ địch đâm, đá, thoi, chop, bắn... thì chúng phải làm gì, thậm chí đến việc khiêng bệnh nhân bách nào nữa !

Vũ Đinh Ngôn chưa hề nghe ai nói

loài động vật như khi vườn cũng có xã hội tính như người ! Chiến tranh tập thể, thiên cư tập thể, bệnh vực, giúp đỡ... và nhất là không làm mất gốc bản chất cố hữu của chúng !

Vũ Đình Ngôn nói thầm :

— Có thể bây vườn sắp đấu với bây thú nào đây không chừng. Nếu vậy thì ta kiên nhẫn chờ xem !

Mặt trời qua khỏi đỉnh đầu. Giờ này hôm kia lũ vườn đã về rồi. Nhưng bây giờ chúng ngồi lại, như trầm tư như chờ đợi !

Thình lình có tiếng vườn "cà khọt" xa xa... dường như là tiếng báo động !

Vườn đầu đàn nhảy phóc lên cây cao quan sát các phía. Cả bây vườn nhốn nháo !

Vũ Đình Ngôn lại nói :

— Chắc chắn có "chiến tranh" xảy

ra nơi đây ! Ta tránh mặt hay đứng làm trọng tài, hay làm trung gian hòa giải ?

Sau cùng chàng quyết định :

— Nếu bây vườn ốm yếu không đếm xia gì đến ta, thì bây thú nào đây cũng vậy thôi ! Không rõ Tiểu Chân tiền bối có gặp cảnh hi hữu này bao giờ chưa ?

Chưa hết câu hỏi, chàng đã thấy con khi đồ dít (xích khao) xuất hiện, nó lớn như con đười ươi. Tiếp theo đó một bây khi cỡ trung, số lượng vài chục con, tương đương với số vườn. Vũ Đình Ngôn lấy làm kỳ. "Bọn chúng cũng biết đếm nữa sao ?".

Vườn đầu đàn nhảy xuống gộp đá. Bây vườn trung đứng kề cận nhau bên này suối phía Đình Ngôn.

Bên kia suối, bây khi trung đứng vây quanh khi xích khao. Khoảng cách hai bờ suối chừng bốn sải tay.

nhiều dặm đường để đi tìm hiền muội !
Sao hiền muội lại phản đối cả chính mình ?
Gặp nhau đây là ý trời. Hiền muội làm sao
có thể cưỡng lại định mệnh ? Chung quanh
đây vắng người, chỉ có tiếng chim, dòng
suối, không ai có thể cứu nàng được đâu !

Tuyết Tâm thấy dòng suối cạn quá
không thể liệu mình được, đành rút kiếm !
Nàng nói :

— Rất tiếc ta nhận ra người trẻ quá !

Không biết Trịnh Ninh Sơn đã phục
hồi lại chứng “Liệt não hồi hoàn” ấy chưa ?
Nhưng thấy Tuyết Tâm rút kiếm, thì hấn
cũng rút kiếm và bước từng bước nặng nề
đến gần bên nàng.

Có lẽ hấn thấy nàng tiêu tụy, ốm và
xanh xao, hấn tưởng công lực của nàng
không có là bao !

Quá vậy ! Qua năm ngày nhịn ăn,

Tuyết Tâm cầm thanh kiếm không muốn
nổi, còn sức đâu mà cử kiếm !

Nàng cắn răng chong mũi kiếm về
phía trước, mũi kiếm run run thấy rõ.

Trịnh Ninh Sơn cười lạnh :

— Người phân trác thường hay gặp
nghịch cảnh lắm !

Có phải hấn chửi hấn đó chăng ?

Trong giờ phút nguy hiểm này, Tuyết
Tâm cảm thấy ân hận, khi nàng dùng những
từ ngữ đầy cả ân tình để gọi, nói một tên
vô lại. Nàng cũng cảm thấy xa lạ với chính
nàng, tại sao vắng hấn thì nhớ thương, còn
gần hấn thì sợ sệt khinh ghét ?

Cái chết từ từ hiện đến trước mặt.
Tuyết Tâm trở về với thực tế.

Trịnh Ninh Sơn đến vừa tầm, hấn
phóng chiêu “Cuồng phong xung lãng” trong

Tổ Tâm kiếm pháp. Tổ Tâm liên pháp cũng là loại bí kíp lợi hại và ít người biết. Nhưng chiêu thức trên phải đánh bằng tay phải thì uy lực mới phát huy trọn vẹn.

Tuyết Tâm thấy hấn đánh ra tay trái, nàng nghĩ rằng cán kiếm của Tuyết Nhạn gõ trên đầu hấn chắc vẫn còn giá trị đến hôm nay. Nghĩ vậy nên nàng yên tâm một chút !

Tuyết Tâm vội vàng đưa chiêu "Bào kiếm trăm xa" chiêu này rút từ trong "Nộ kiếm".

Tuy rằng "Nộ" (giận), nhưng người sử dụng nó phải hết sức bình tĩnh, mới phát huy hết tính hoa của nó.

Hai chiêu thức gặp nhau cả hai đều bị chấn động. Qua chiêu này, Tuyết Tâm trở gần hết tinh hoa, nhưng sức lực mất gần hết. Còn Trịnh Ninh Sơn thừa lực,

nhưng đường kiếm không thoát hết sự ảo diệu của nó.

Trần Tuyết Tâm chống kiếm để tạm lấy sức rồi phóng "Thiết trạo trăm ba" (chèo sắt chém sóng) nàng phóng người lên cao, lưỡi kiếm từ trên chém xuống, đó là chiêu thứ ba trong "Nộ kiếm".

Trịnh Ninh Sơn không dám đỡ chiêu này ! Hấn là tên thâm độc, hấn thấy nàng có vẻ kiệt sức, nên tìm mọi cách để nàng xuất chiêu mà mất sức.

Tuyết Tâm biết ngay tâm địa dó của hấn. Qua chiêu dó nàng chống kiếm để thủ thế !

Trịnh Ninh Sơn biết đối phương đã khám phá được ý mình, hấn nghĩ, nếu kéo dài tình trạng này, e có người đến thì nguy mất.

Trịnh Ninh Sơn liền tấn công chiêu

“Lão long kỵ ngư nữ” (Rồng cỡi cá nái), đây là một chiêu tối độc, vì nó thuộc về chiêu hình tượng, rút từ trong bộ kỹ thuật “Thái Ấm phản tưng kiếm pháp”.

Nguồn gốc của bộ này do tổ sư đời thứ sáu của Võ Đang là Thạch Tôn Giả viết ra. Bộ Phản Tưng được giới giang hồ ca tụng không hết lời.

Trịnh Ninh Sơn đang hai chân ra, hai tay cầm đốc kiếm đặt vào “hạ bộ”, mũi kiếm chong về phía trước để nhích tới từng bước theo lối qui hành (đi theo kiểu rùa – hai chân banh ra).

Nữ nhân thấy lối xuất chiêu như vậy ai lại không góm ghieéc, có cô thì phần nộ (phần nộ là mất sức), có cô thì nhắm mắt (nguy !),... nên chiêu “Lão long kỵ ngư nữ”, giới giang hồ gọi là “đám chiêu”.

Khi hấn đến gần, thì kiếm phóng

thẳng về phía trước, và đó chỉ là một hư thức, đối phương tránh về phía nào, thì hấn để nguyên bộ vị nhảy về phía ấy, và tiện tay lưỡi kiếm hấn đưa xuống, mượn tượng như người cỡi ngựa đưa roi lên...

Tuyết Tâm chưa hề nghe ai giảng về chiêu thức này, nhưng nàng biết rằng, tính dâm dăng của hấn đã thể hiện ra bằng động tác, nhanh trí nàng xuất hai chiêu liên tiếp nhau, chiêu đầu là “Quá sơn ngộ hổ” (qua đèo gặp cọp), chiêu này vốn trong “Phục hổ quyền” của Thiếu Lâm, được các võ gia biến ra thành kiếm pháp.

Trần Tuyết Tâm sử dụng chiêu này đáng cho là thông minh bởi vì ý nghĩa khắc chế với chiêu trên (kẻ cướp gặp bà già, đi đêm có ngày gặp ma), thanh kiếm của nàng chong đứng lên. Lúc đó mũi kiếm của Ninh Sơn và thọc tới, lập tức nàng gạt ngang

kiếm ra, và trở bộ đánh tiếp chiêu "Ti đề đề huề" (chị em cùng đồ) nàng muốn nói nàng là chị của Trịnh Ninh Sơn. Chính này rút từ "Âm Dương kiếm pháp"

Tức là khi Ninh Sơn phóng người tới; nàng vội lách người và bay theo hấn, không ngờ hai chữ "đề huề", không thể đi chung với tên háo sắc được, nên khi lưỡi kiếm của hấn chém xuống, bất buộc nàng phải đưa ngang thanh kiếm lên đỡ, và kết quả, kiếm đề kiếm, người đề người !

Giả sử Tuyết Tâm chỉ nhìn đôi chùng vài ba ngày thôi, với chiêu mạo hiểm của hấn, thì Tuyết Tâm thiến được hấn rồi !

Bây giờ thì sói dữ gặp cừu tơ, và tha hồ... "Trịnh đại ca" làm thật "Trần tiểu muội" !...

Vũ Đinh Ngôn và Ca Linh trên đường đi Chung Nam. Một hôm Ca Linh bắt được tín hiệu của Bái Hòa giáo, giáo chủ Tô Lô Đạt gọi nàng về tổng đàn gấp !

Ca Linh cau mày có ý định dùng dằng không muốn về.

Vũ Đinh Ngôn khuyên : - Chắc là chuyện quan trọng gì đó, không chừng quân Thiểm Điện của bên chính quốc sang chăng ? Hay là sức khỏe của một trong hai vị giáo chủ, hoặc giả Kim hòa nhân tìm ra rồi cũng nên.

Ca Linh lên giọng bình pháp :

— Tướng ngoài mặt trận nhiều khi không tuân lệnh vua ! Tiểu muội không quay lại đâu !

Đinh Ngôn nói :

— Hiền muội nên quay lại là đúng

hơn. Trên đường về ngang qua tổng đản Tiêu Dao, ghé vào thăm Tân Nga, xem thử tình hình nơi đó thế nào, nhất là thăm hỏi các nhà thông thái. Nhớ cho đến huynh gởi lời thăm họ với nhé.

Nghĩ đến việc phải chia tay Vũ Đỉnh Ngôn, Ca Linh ôm mặt khóc ròng :

— Ôi dòng sông Tương cũng là dòng sông ly biệt !

Đỉnh Ngôn nói :

— Làm gì bi thiết lắm vậy ? Nếu không đi chung chuyến này thì dịp khác đi. Ngày nào đó Vũ Đỉnh Ngôn này lên tận Xích Sơn để thăm hiền muội !

Một cặp tình nhân trẻ, sự chia tay rất đối khó khăn.

Ca Linh bịn bịn nói :

— Vũ ca đừng bỏ tiểu muội nhé !

Hai tiếng “đừng bỏ” thật thiết tha ! Ca Linh đã đánh mất đi cái trong sáng của ngày nào !

Cả hai nắm tay dặn dò một hồi, rồi họ làm một cuộc phân kỳ.

Còn một mình Vũ Đỉnh Ngôn, chàng tiếp tục đi về hướng núi Chung Nam.

Trước khi qua Nhạn Sầu Giang, chàng ghé sang động Vô Nhiễm để thăm lão tăng Tuệ Đán.

Chàng dọc theo suối Vô Nhiễm mà lần đến nơi.

Xa xa chàng nghe tiếng người la hét, tiếng binh khí chạm nhau, chàng kín đáo đi lần tới nơi thì thấy Trịnh Ninh Sơn giao đấu với Tuyết Tâm !

Tuyết Tâm đã kiệt lực, còn Ninh Sơn chẳng qua chỉ là “còn nửa thân người !”.

Cứ theo sự diễn biến, Tuyết Tâm sẽ bị bại.

Kết quả là như vậy.

Trịnh Ninh Sơn dè lên nhìn Tuyết Tâm, nàng chỉ vùng vẫy phản ứng tự nhiên, chứ sức khỏe đâu mà kháng cự ?

Trịnh Ninh Sơn dồn hết khí lực điểm huyết khổng chế nàng. Hần lói Tuyết Tâm đến chỗ kín, tháo gỡ y phục của nàng ra...

Hần tỏ ra hấp tấp, vội vàng, bộp chộp như sợ có ai xuất hiện thỉnh linh để cứu nàng.

Trần Tuyết Tâm hãi quá nên hôn mê, mặc cho tên "đại ca" khốn nạn muốn gì thì muốn !

Nhưng hắn chưa đạt đến mục đích, Vũ Đỉnh Ngôn đã xuất hiện.

Hắn chưa kịp phản ứng, chàng đã

nắm đầu tóc hắn lật ngược ra sau, hắn va đầu vào đá nằm im bất động.

Vũ Đỉnh Ngôn nhanh tay giải huyết cho Tuyết Tâm, xong, chàng lói Trịnh Ninh Sơn đứng lên, nói :

— Cha con người một đời chuyên làm việc bất lương. Người nữ nào có hành động khà ố với một cô gái đã hết lòng với người như vậy ? Đây là lần thứ mấy rồi ?

Trịnh Ninh Sơn nhắm mắt lạng thành !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Ta không muốn làm cho ai phải đau khổ. Nhưng thời gian qua, người đã làm khổ nhiều người rồi. Không lý phải để người tiếp tục gieo họa cho kẻ khác ?

Chàng nói xong phẩy nửa vó cồng còn lại của hắn. Dù hắn lay chàng như tổ sao để xin tha mạng.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Đi đi ! Nếu để ta gặp lần nữa, họ Trịnh sẽ không còn kẻ nổi dòng.

Trịnh Ninh Sơn thất thối đi.

Vũ Đình Ngôn mặc đồ lại cho Tuyết Tâm. Dĩ nhiên chàng đã thấy rất rõ nét đẹp thâm mỹ của tạo hóa đã gầy dựng trên cơ thể của nàng.

Nhưng trước cảnh này, chàng không dám nghĩ gì cả.

Vũ Đình Ngôn bắt mạch, chàng biết Tuyết Tâm kiệt sức chỉ vì thiếu ăn. Chàng vội vàng tiếp cho nàng một số chân lực.

Tuyết Tâm hồng hào trở lại.

Chàng lại bế Tuyết Tâm trở về động Vô Nhiễm. Để nàng nằm đó, chàng tìm một ít thức ăn nhẹ, và nấu cho nàng một ít

cháo đặt bên cạnh, giải huyết cho nàng xong, rồi lặng lẽ bỏ đi !...

Khi Tuyết Tâm tỉnh lại, nàng thấy trong người khỏe khoắn, như vừa được ăn, như vừa được uống, nàng biết có người đã trút chân lực vào người nàng.

Một nỗi mừng nữa cho nàng, chỗ cao quý nhất của nàng chưa hề bị tên vô lại xâm phạm.

Nàng đoán :

“Có lẽ lão sư Tuệ Đán hoặc Thái Nhiên cư sĩ đã đem mình về đây”.

Để xác nhận lần nữa, nàng đứng lên quan sát, thấy nơi đây chính là động Vô Nhiễm.

Nhìn lại chung quanh, thức ăn ai đã đặt sẵn, hơi bốc lên ngào ngạt,

Tuyết Tâm chạy ra chạy vào nhìn trước nhìn sau bốn bề vắng ngắt.

Nàng chạy vào ăn vội vài miếng cơm để lấy lại sức. Thấy trong ngực có gì cộm cộm, nàng moi ra, ngoài bộ võ kinh cũ của nàng, còn có thêm ngọc nhân !

Tuyết Tâm ôm nó vào lòng, nói :

— Ngọc nhân ! Ngọc nhân ! Ta nghe nói đến Ngọc nhân lâu lắm rồi, và còn nghe đồn phong thanh, ngọc nhân lọt vào tay Vũ Đỉnh Ngôn ! Vậy Vũ Đỉnh Ngôn đã cứu ta chăng ? Ta đối xử với hắn quá tệ, lý nào hắn lại cứu ta ? Lại còn có ý tốt với ta nữa ?

Tuyết Tâm vừa ăn vừa ngẫm nghĩ chuyện không đầu không đuôi.

Nàng nói tiếp :

— Phải rồi ! Vũ Đỉnh Ngôn đi Nhạn

Sâu Giăng, ghé lại đây thăm lão sư, thấy ta bị tai nạn nên cứu ! Vậy ta phải đi Nhạn Sâu Giăng, chắc chắn sẽ gặp hắn !

Và nàng bây giờ đã thực sự ghé thăm con người Trịnh Ninh Sơn.

Nàng quyết định đứng lên, cất bước hướng về Nhạn Sâu Giăng !

*
* *

Vũ Đỉnh Ngôn dùng khinh thuật đi đến khe Nhạn Sâu. Cảnh vật nơi đây tuyệt đẹp dấu như Bồng Lai, Thiên Thai, Dao Trì, Nhược Thủy vẫn không bằng.

Hai bên vách núi bông hoa trăm thức. Mùi hương của cây, của trái ngọt suối hiền, hòa với nhau thành một mùi thơm ngát dễ chịu.

Nước khe Nhạn Sâu thật trong không chút bọt bấn.

Khi một con nhạn bay qua soi thấy bóng mình dưới nước, lập tức nó nhào xuống đó, và có nhiều con đã bỏ mình vì ảo ảnh ấy, vì thế mới có tên là khe Nhạn Sau !

Vũ Đình Ngôn ngồi suốt buổi để nhìn cảnh ấy.

Trời càng trưa, nước suối càng trong xanh !

Chợt chàng thấy một bầy vượn trắng đua nhau xuống khe tắm, một cảnh vui nhộn đẹp mắt !

Chàng nhớ đến một câu chuyện cổ tích thời Chiến quốc, vẫn dòng suối này có con vượn trắng tu thành tiên, và sau làm bạn với Tôn Tản !

Hôm nay chàng có may mắn nào được làm bạn với bầy vượn trắng kia ?

Tương truyền rằng loài vượn cũng biết

vô công. Nghĩ đến việc đó, chàng để ý nghiên cứu các động tác của chúng !

Con vượn đầu đàn ré lên một tiếng, tức thời bầy vượn bu quanh lại, và vượn đầu đàn nhào lộn một hồi thì bầy vượn kia cũng bắt chước nhào lộn theo.

Điệu nhào của chúng đẹp mắt vô cùng ! Chàng tìm một chỗ kín quan sát và bắt chước theo các động tác của chúng. Suốt buổi chúng chỉ lặp lại ba thế.

Loài vượn trắng không đuôi. Hai chân trước ngắn và nhỏ, hai chân sau dài và lớn hơn nhiều.

Chúng nhảy múa, thân pháp rất nhẹ nhàng. Thân pháp ấy khó có người nào bì được, cho dù vũ sư Nguyệt Cầm tiên tử cũng phải thua kém vài phần !

Có lẽ tổ sư của Môn Hầu quyền (quyền

của loài khí) cũng được nghiên cứu từ phương pháp này.

Và suốt buổi chàng học tập ba chiêu thức đó, công việc đầu tiên chàng áp dụng thân pháp của bảy vườn vào trong thuật khinh công !

Còn việc phát huy các ngón đòn trên, phải chờ một thời gian chàng nghiên cứu lại.

Bảy vườn kéo nhau đi rồi, Vũ Đinh Ngôn mới xuống suối tắm !

Giữa trưa nước thật mát ! Mát ngợp, mát lạnh, mát thấm vào tận đáy hồn !

Dường như bao nhiêu nỗi buồn u uất đều tan biến hết, và hình ảnh Ca Lãnh vui tính thông minh lại hiện về.

Vũ Đinh Ngôn lại nhớ đến Bích Ngân,

Tuyết Nhạn, Tần Nga, và loáng thoáng có Sơn Uyển Nhu và Trần Tuyết Tâm nữa !

Còn hai chị em họ Đường đã yên bề gia thất rồi, một là phu nhân của Đoàn Trí Nhân và một nữa là phu nhân của Đơn Nghi.

Chàng bơi lội vùng vẫy một hồi, rồi do theo suối mà tiến dần về phía thượng nguồn !

Vũ Đinh Ngôn nghĩ :

"Tại sao họ đặt sào huyết ở chốn này nhỉ ? Núi Chung Nam thì đã có môn phái Chung Nam, lại có lão sư Tuệ Đán, con người ấy, võ công đã đạt đến cảnh giới Lô hỏa thuần thanh."

Chàng lại tự hỏi :

"Nếu họ quyết chọn nơi này làm sào

huyết thì phải kín đáo, có sao để nhiều người biết ?”

Vũ Đình Ngôn vẫn tiếp tục đi

Trời trở về chiều, Vũ Đình Ngôn đến một chỗ trống, đất bằng, rộng vài chục mẫu.

Chàng đứng trên mồm đá nhìn bao quát.

Từ gần đến xa, một màu xanh của cây lá da trời, không một chút khói.

Một ngôi nhà tranh nho nhỏ nằm phía sau một tảng đá lớn.

Vũ Đình Ngôn cả mừng.

Ngôi nhà đó đúng hơn là túp lều tranh, chắc chắn là của cao nhân ẩn sĩ nào thôi, chứ không phải là nhà của Sơn Su Tượng.

Dù gì chàng cũng phải tìm cho đến nơi, cho ra lẽ !

Đến bên ngoài thảo am đó, chàng ngắm nghía một lần nữa.

Vũ Đình Ngôn nhìn vào nhà quan sát : vách đối diện của chàng có treo một tấm bản đồ, hai bên vách treo hai tấm ảnh, một bên là cô gái khỏa thân, tư thế ngồi rất đẹp, vừa kín đáo vừa kêu gọi, ân ước như biểu diễn một thứ võ gì đó cao siêu lắm.

Bên vách kia vẽ một người đang ngồi theo thế luyện công. Tất cả các bức vẽ ấy có công dụng như thế nào thì phải đi sâu vào bên trong mới rõ được !

Không có chủ nhân, Vũ Đình Ngôn dù có thích ngắm tranh cũng phải đành đứng ngoài mà nhìn vào !

Vũ Đình Ngôn vừa muốn khép cửa ngoài lại, nhưng chàng kịp nghĩ chủ nhà đã không muốn đóng cửa, mà chàng đóng

cửa lại có trái ý họ không ? Và họ để của như vậy tất có dụng ý gì đó !

Vũ Đình Ngôn phân vật một hồi rồi bước ra vườn hoa.

Dấu hoa vừa mới được bốn tia. Bấy giờ trời đã chiều, và có thể, chủ nhân không về kịp.

Vũ Đình Ngôn phân vân, chàng không quyết nên ngủ lại hay nên đi.

Nhìn cạnh nhà này chàng lại nhớ Tân Nga. Và nếu đây là nữ chủ nhân thì đồng điệu biết bao ?

Chàng đi dạo một hồi, rồi ngồi xuống gộp đá mà vận công.

Vận công rồi xả công. Chàng lại ôn lấy ba chiêu thức của loài vượn, chàng tạm gọi "Viên công tam thức" !

Tập luyện, vận dụng... cuối cùng chàng nghiệm lấy một điều :

— Trên đời này, thiên nhiên là bài học to lớn đối với con người !

Quả đó là một kết luận độc đáo và táo bạo. Cho đến các môn võ, các chuyên gia đã góp nhặt nó từ rắn, rùa, khi, vượn, hổ, báo, chim... cho đến sự cương nhu của cây cối...

Suy nghĩ, so sánh chàng rút được trong "Viên công tam thức" một cái hết sức màu nhiệm là những động tác trong đó luôn luôn liên tục, lấy nhịp tim và hơi thở làm chủ, di dấn về đến uyên nguyên, khí và huyết !

Vũ Đình Ngôn luyện tập chừng một giờ ba chiều này, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, nhảy cao, nhảy xa, vượt hẳn cách đây chừng vài giờ. Và như vậy, càng

luyện nó qua hơi thở và nhịp tim, môn khinh công càng tăng tiến.

Chàng bình tâm trở lại để suy nghĩ về sào huyết của Sơn Su Tượng và chàng quả quyết rằng, nơi đây không phải là sào huyết của ông ta.

Và nếu như vậy, trong phạm vi phần núi này, không có sào huyết của Sơn Su Tượng. Lê để hiểu, hai cạp không sống chung một rừng.

Mặt trời lặn.

Cảnh núi rừng hoàn toàn tịch mịch ! Dù có nhiều chim chóc diều thú, nhưng không có bóng người, cô liêu vẫn hoàn toàn cô liêu !

Chàng trở lại ngôi nhà tranh. Trời tối.

Vũ Đinh Ngón không bước vào nhà

đốt đèn. Chàng ngồi bên ngoài cửa để đợi chủ nhân về.

Trời càng lúc càng khuya. Tiếng thì thầm của tạo vật, và chàng lắng lòng để nghe tiếng âm thanh màu nhiệm đó !

Dường như ngoài bóng tối đen kìa lơ mờ có bóng người xuất hiện.

Vũ Đinh Ngón đứng lên... Và người đó đã đến sát bên chàng.

Vũ Đinh Ngón vội vàng lên tiếng :

— Tại hạ là Vũ Đinh Ngón xin ra mắt chủ nhân !

Thay vì đáp lại bằng lời, người ấy lại đánh ra một chuông, nguồn âm kinh tuôn qua rào rạt. Vũ Đinh Ngón né qua một bên.

Chàng chưa kịp mở miệng lại bị tiếp

liên hoàn chương. Cảnh tối tăm bây giờ càng tối tăm hơn :

Vũ Đình Ngôn phải tránh bên tả, nó bên hữu và sau cùng chàng nhảy lùi lại mà vẫn bị trúng nhăm chương. Chàng lão đảo...

Vũ Đình Ngôn vẫn không hoàn thủ. Chàng nói :

— Chủ nhân là một cao nhân.

Người kia không ra tay nữa, bước vào nhà lên đèn.

Vũ Đình Ngôn đến trước cửa nhìn vào. Chàng thất kinh vì chủ nhân có bộ tịch như con gái, nhưng gương mặt rất dữ tợn, và tuổi trên dưới năm mươi !

Bây giờ chàng hiểu ra :

— Chính gương mặt khó nhìn ấy, nên

nữ phụ không sống chung với xã hội loài người được, đành phải lên rừng sâu mà ở !

Xú diện nữ nhân quan sát mọi vật trong nhà, không một thứ gì thay đổi.

Bà ra chiều ngẩn ngơ suy nghĩ...

Vũ Đình Ngôn bước vào nói :

— Tại hạ đến đây giữa buổi chiều, định vào nghỉ một chút, thấy cửa mở mà không có chủ nhân, đành ngồi ngoài !. Lại muốn đi, nhưng ngại có kẻ gian đến sau mình lấy mấy vật quý đi, nên phải ở lại ngồi canh cho qua đêm !

Xú diện nữ nhân hỏi :

— Người đến đây có mục đích gì ?

Giọng bà thì trẻ, nhưng tiếng nói khàn rất khó nghe.

Vũ Đình Ngôn lễ phép :

— Bẩm chủ nhân, nghe nói người

phái Cán Hoa đã dọn về Nhạn Sầu Giang, nên tại hạ đi tìm họ !

Xú diện nữ nhân mặt xấu nhìn chằm vào mắt chàng hỏi :

— Người tìm người Cán Hoa có việc gì ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Việc này dài dòng lắm, có khi một đêm cũng thuật không hết chuyện. Đại lược vẫn là chuyện giang hồ, xung đột giữa các bang phái với nhau.

Xú diện nữ nhân nói :

— Biểu tượng của núi Chung Nam là khe Nhạn Sầu này. Vì vậy, khi nói “tới núi Chung Nam” thì họ lại nói “đến khe Nhạn Sầu”.

Vũ Đỉnh Ngôn bây giờ mới vỡ lẽ !

Bà nói tiếp :

— Chung Nam có tất cả sáu phái : phái chính là Chung Nam phái ở trên đỉnh mặt phía đông bắc, phái này thuộc về đạo gia. Còn hai phái nữa nằm về mặt bắc của núi này ! Mặt nam cũng có ba nhánh, một nhánh là đây vẫn được xem là một phái, một nhánh ở động Vô Nhiễm, và một phái nữa rất bí mật !

Vũ Đỉnh Ngôn nghe xú nữ nhân giảng giải tí mí chàng cũng lấy làm thú vị. Nói về giang hồ thì chàng lặn lội rất nhiều nhưng kiến thức của chàng vẫn còn nông cạn.

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Một người vẫn được coi là một phái thì chuyện cũng thật là lạ. Nhưng rồi có khi nào các phái đó đụng độ với nhau không ?

Xú diện nữ nhân bật cười -- thà đừng

cười thì dễ chịu hơn. Bà cười cái miệng méo xẹo, và gương mặt dữ dần thêm chút nữa, nhưng bà giải thích rất tường tận :

— Một người vẫn được gọi là một phái, vì người ấy đủ tư cách để thành lập một môn phái. Hoặc có khi môn phái ấy theo tục lệ, mỗi đời chỉ một đệ tử. Ví dụ phái “Qui Cốc” có từ thuở Chiến quốc, truyền đến nay mỗi đời có một người thì sao. Sáu phái này hầu hết là chánh, nên không mấy khi xích mích ! Vũ Đinh Ngôn ! Võ công của người cũng xuất sắc lắm.

Đinh Ngôn nói :

— Cảm ơn tiền bối quá khen ! Võ công của... tại hạ hầu hết là tự luyện. Tiền bối vừa nói, nơi đây có một phái bí mật, xin tiền bối nói thêm về phái này !

Chủ nhân nói :

— Phái bí mật này đã có lâu rồi, chứ

không phải Cán Hoa mới dọn về đây. Ta đang theo dõi họ, nhưng chưa tìm ra được điều gì đáng giá.

Đinh Ngôn lại hỏi :

— Một mình tiền bối cũng được gọi là một phái, chẳng hay người có chọn đệ tử không ?

Xú nữ nhân suy nghĩ khá lâu rồi đáp :

— Ta không biết cách chọn đệ tử ! Đinh Ngôn ! Ta thấy người có tướng mạo đang hoàng, có tư cách, ta muốn thu nhận làm đệ tử, ý người thế nào ?

Chàng nghe chủ nhân nói mà sững sờ. Vì câu hỏi rất bất ngờ. Dù rằng chàng không có sư phụ nhưng vị sư phụ này phải có cái gì để chàng phục, nhất là võ công và đức hạnh. Chàng chỉ biết ậm ừ, chứ không trả lời làm sao cho được.

Vị chủ nhân nói tiếp :

— Vũ Đình Ngôn ! Vô công của ta không tẻ, học hành chữ nghĩa không kém ! Người học gì, ta dạy nấy ! Cho dù người muốn học cái đạo Thánh - Vương ta cũng dạy được, vì nơi đây ta tích mịch lắm !

Vũ Đình Ngôn nhìn chằm chằm vào đôi mắt xú diện nhân. Mặt bà dữ tợn lắm sao. Con mắt tuy có thần, còn nét mặt là nét mặt chết. Khó mà giải thích được nét mặt ấy.

Đình Ngôn nói :

— Thú thật ! Đình Ngôn này từ hồi nào chưa biết sự phụ là gì. Muốn tìm một đấng sư phụ cho đời mình có ý vị, nhưng chưa có cơ hội tìm gặp. Văn bối vì quá nặng nợ nên bây giờ phải trả. Xin cho văn bối khất vài năm rồi sẽ đến đây thụ giáo.

Câu trả lời của họ Vũ thật thông minh. Chủ nhân nói :

— Người ơi ! Nỗi tịch mịch theo đuổi ta từng mỗi sát na. Hôm nay người không khứng thì ta đành buồn vậy thôi !

Vũ Đình Ngôn như cảm thông, chàng chấp tay xá dài nói :

— Văn bối đành thất lễ với tiền bối, không biết nói sao bây giờ ! Theo thiên ý, tiền bối nên gia nhập vào nhân gian, sinh hoạt với đại khối, vui buồn có nhau, lo lắng cùng nhau cuộc sống mới bớt tính mịch được.

Xú nữ nhân lắng qua chuyện khác nói :

— Tối nay người ở đây hay đi đâu ? Đã ăn uống gì chưa ?

Nghe nhắc tới ăn uống, chợt thấy bụng đói cồn cào.

Chàng nói :

— Bây giờ đi cũng không tiện, xin cho vãn bối được ngồi tạm ngoài này một đêm ! Vài hôm rày, vãn bối cũng chưa lột lòng món gì cả. Nếu được, xin tiền bối cho xem những bức tranh kia cũng đủ no rồi.

Chủ nhân vui vẻ nói :

— Người cũng có tâm hồn nghệ thuật lắm ! Được ! Người cứ lại gần mà xem. Hai bức tranh vẽ kia ta phóng lớn từ bức chân dung của một bộ võ kinh !

Vũ Đinh Ngôn được phép bước tới xem sơ tám bản đồ. Đó là tám địa đồ vẽ về núi non sông ngòi của các tỉnh phía Nam Trung Nguyên.

Chàng muốn xem hai bức tranh kia

ký hơn, nhưng không thể không có lời nhận xét về tám địa đồ này.

Đinh Ngôn hỏi :

— Tám địa đồ là do chính tay tiền bối vẽ đó chứ ?

Bà gật đầu nói :

— Gần năm năm mới vẽ xong tám này !

Chàng thấy bà nói cũng có lý. Nếu có mẫu thì vẽ nó chừng một ngày là xong. Còn tự nhiên đưa mặt đất vào mặt giấy thì phải tốn không biết bao nhiêu công phu do đạc...

Chàng khen lấy khen để :

— Chắc tiền bối là một binh gia nên mới nghiên cứu về địa cuộc kỹ. Và bao lâu nữa tiền bối mới vẽ xong bản đồ Trung Nguyên ?

Bà lắc đầu :

— Ta hết thời giờ để đi đây đi đó rồi ! À, Đinh Ngôn ! Người ở lại đây chơi với ta vài hôm nhé !

Tự nhiên Vũ Đinh Ngôn ngậm ngùi. Vị nữ nhân này quá cô đơn và cũng là một kỳ nhân. Chàng nghĩ rằng dù mình có đi nơi này đến nơi khác cũng chỉ là để giúp người. Nghĩ vậy nên chàng nói :

— Nếu được tiền bồi cho phép, văn bồi sẽ ở lại ít hôm !

Chủ nhân lại cười, bà nói :

— Người hãy xem tiếp hai bức tranh kia đi !

Vũ Đinh Ngôn bước lại gần để xem các bức tranh vẽ — Chàng giật mình. Những bức tranh vẽ ấy dường nét, thật sống. Bức vẽ dường như có sự chuyển động. Đôi mắt

của người trong tranh thật có hồn. Nét đẹp thật kiều mị như van lơn như thương xót, như bất chấp, thật là khó diễn tả.

Một điều khó ngờ nữa là, chân dung bức tranh này dường tượng giống Tân Nga !

Có thể đây là điều vô tình. Về nhân dạng tranh không giống người này thì giống người kia.

Chàng bắt chước điệu bộ mà nhại theo thế ngồi, thế đứng thì thật là khó.

Nhìn lại bức tranh kia, một nam nhân ngồi đề khí vận công, chàng cũng ngồi diễn qua để tìm hiểu.

Trường hợp bức tranh cô gái khóa thân chàng không cần tập vì nó dành riêng cho phái nữ, nhưng chàng cũng cố nhớ để có khi dùng.

Chàng ngồi theo kiểu chân dung bức

Hai bày ghìm nhau.

Khi xích thao đông đuôi đi lượn qua lượn lại trước hàng quân của mình.

Vượn đầu đàn ngồi im một chỗ, và lớn bằng con chó cỡ trung, mắt tròn, màu xanh biết, có ngời.

Bầy khi có vẻ dữ tợn, hung bạo, còn bầy vượn trái lại, có vẻ thanh mảnh, "nhỏ nhả".

Đột nhiên Vũ Đỉnh Ngôn thấy mình không còn đủ tư cách làm trọng tài nữa, bởi vì chàng có cảm tình với bầy vượn nhiều hơn.

Vượn đầu đàn phóng mình xuống suối, khi xích thao phóng theo. Rồi tiếp theo mỗi bên mỗi còn làm thành một cặp, cho đến cặp cuối cùng. Bên vượn dư một con ngồi trên gộp đá nhìn xuống.

Vũ Đỉnh Ngôn chăm chú theo dõi, lòng rất hồi hộp và xúc động.

Khi to con dữ tợn. Có thể nói, bất kỳ cặp khi vượn nào, thì khi cũng lớn hơn vượn.

Bình thường người ta thấy khi nhanh nhẹn lắm, nhưng bây giờ chính mắt chàng loài vượn nhanh nhẹn hơn nhiều. Như vậy một bên có sức mạnh, một bên có sức nhanh...

Vũ Đỉnh Ngôn đảo mắt quan sát toàn diện. Khi xích thao tuy có sức mạnh nhưng vẫn không làm gì được vượn đầu đàn. Vượn đầu đàn tứ chi dài, bơi lội giỏi, quyền pháp cao, nó đánh không khác gì người. Đỡ, gạt, đâm, đá, chop, chạt... bất kỳ môn gì có thể làm đối phương bị thương, nó đều không bỏ qua.

Cuộc chiến đấu không hồi ngừng.

Nhìn qua quân đội hai bên, bên nào cũng toát ra vẻ hùng dũng. Xem chừng bầy vượn nhỏ con nhưng khí thế hơn.

Chừng một khắc thời gian Vũ Đình Ngôn nhìn ra bầy khi cũng có chiều thức. Sở trường của khi là môn "chộp" và cắn. Sở trường của vượn là "chặt" (tát).

Một hồi nữa có nhiều chú khi bị vượn nhận nước.

Nhìn lại hai con đầu đàn, khi xích thào đã mệt lử. Tuy vậy, vì là đầu đàn, nó có thể chịu chết chứ không chịu bỏ cuộc.

Vượn càng đánh càng khỏe. Bây giờ sự chiến thắng đã phân biệt rồi. Bên khi nhiều con bị thương tìm cách bơi vào bờ bỏ chạy, có con thả mình trôi theo dòng suối.

Vũ Đình Ngôn không muốn chứng bị

thương hay chết, chợt động tâm cơ. Chàng nói lớn :

— Khi và vượn nghe đây ! Cuộc chiến này xem như vượn đã thắng. Suối Nhận Sầu là của vượn chiếm lĩnh muôn đời rồi, sách sử có ghi rõ. Từ nay khi chỉ được tắm ở khu vực dưới, và không được đánh nhau nữa.

Không rõ hai loài này có nghe rõ không, nhưng một số vượn đã tự động về lại chỗ cũ, và lúc kia cũng ngoi ngóp bơi vào bờ. Duy khi xích thào không chịu đi, mặc dù nó đã mệt lử rồi !

Vũ Đình Ngôn nghĩ nếu chàng ra tay can thiệp, thì có lẽ chúng còn thiết lập một cuộc tái đấu !

Vũ Đình Ngôn nói tiếp :

— Các người nên giải tán, để giữ

niềm hòa khí với nhau. Chốc nữa ta sẽ lấy thạch châu mà phân ranh giới !

Chàng nói chưa dứt câu, vượn đầu đàn đã nhận chìm khi chưa xuống nước.

Vũ Đinh Ngón phóng mình xuống liền. Chàng hất vượn chưa ra, rồi đem khi chưa vào bờ.

Chàng dùng phương pháp hô hấp, chuyển nhiệt, chuyển sức, một hồi khi xích kheo tỉnh dậy.

Bây giờ khi không còn hung dữ nữa. Nó nằm mở mắt. Đinh Ngón vận dụng mọi cách giúp nó phục hồi lại sức khỏe.

Chàng vuốt đầu nó, nói :

— Lão hầu ! Quê quán ngươi ở động Thủy Liêm, núi Hoa quả, ở đây chỉ là Kiều ngự, không nên hung dữ nữa. Giang san

của lão hầu là phía Tây bờ suối, bãi tắm là phần dưới của bãi đánh này. Chào mừng !

Chàng bước xuống suối tắm một hồi. Bầy khi và vượn đã đi mất !

Vũ Đinh Ngón cười và nói một mình :

— Thì ra vượn đầu đàn dạy tác chiến !

Chàng vung vẩy dưới nước một hồi, rồi lên bờ suối ngồi hong nắng và ngóng trông vị ân nhân trở lại !

Trời ngả về chiều... thấp thoáng dưới chân núi có bóng người lão đảo, dáng quen thuộc. Vũ Đinh Ngón chạy bay xuống.

Một người đầy máu. Vũ Đinh Ngón nhận ra đó là Tiểu Chân ! Đúng là Tiểu Chân, gương mặt xấu xí cổ hủ, bây giờ càng xấu xí hơn. Bà thấy Đinh Ngón đến, bỗng ngã quỵ xuống ! Thông thương là vậy.

Khi không có người thân, thì người

ta đem tàn lực của mình ra chống với tử thần, khi gặp người thân rồi, thì tàn lực ấy bị tan biến, hoặc thu liễm vào trong.

Đinh Ngôn bỗng gọn bà trên tay, vác chạy một hơi về đến lều tranh.

Lau xong những vết máu trên cơ thể, chàng bỗng cảm thấy lờ lợm, vì gương mặt xấu xí kia, già không già, trẻ không trẻ, có bộ ngực tròn, cứng đặc, nở nang.

Thật trớ trêu, thật kỳ quái, thật khốn nạn đến lộn giọng !

Vũ Đinh Ngôn tự trách mình quá phân tâm, quá để ý đến những cái biệt và dị dạng !

Chàng cạy miệng bỏ vào viên bồi lực hoàn, rồi vận công chuyển chân lực cho bà ! Hơi thở của bà bắt đầu có khí lực.

Vũ Đinh Ngôn tự hỏi :

— Với công lực của bà, ai có thể đánh bà được ? Nếu có người đánh ngã bà, thì người ấy vô công thậm thâm vô lượng !

Chàng vẫn tiếp tục vận công !

Không bao lâu bà dần dần hồi tỉnh.

Bà thổ ra một búng máu bầm.

Khi bà dần dần hồi tỉnh, thì chàng cũng vừa khám phá một điều lạ : Các ngón tay và bộ ngực kia là của con gái mười tám đôi mươi !

Vũ Đinh Ngôn điểm huyết ngũ cho bà khỏe.

Chàng ngồi im lặng suy nghĩ !

“Thật là quái, với tuổi tác dường ấy, sao lại có ngón tay và bộ ngực thế này ?”

Chàng nhìn lại gương mặt nhăn nheo của bà. Những đường nét trên gương mặt kia có vẻ giả tạo sao đó, có thể là những

nét vẽ trên một lớp da ngoài cơ thể rồi dán vào đó. Có lẽ đúng vậy, vì qua những lúc thay đổi sức khỏe, màu sắc của gương mặt vẫn một chừng.

Chàng kết luận :

— Gương mặt kia đúng là gương mặt giả.

Vũ Đình Ngôn đánh bạo, chàng “lột da mặt” của bà.

Thật rõ ràng là một nàng tiên ! Một nàng tiên xinh đẹp hoàn hảo và tuyệt đích !

Tiểu Chân mới nhìn qua thấy hơi giống Tần Nga. Nhan sắc của Tiểu Chân có vẻ sắc sảo hơn !

Chàng tự hỏi :

“Có nên hợp lại gương mặt xấu xí ấy không nhi ?”.

Chàng tự trách

— Tính tò mò về người khác cũng là một thói xấu !

Tiểu Chân trạc ngoài đôi mươi, nghĩa là vẫn nhỏ tuổi hơn chàng. Và gò ngực cũng cứng kia hết làm chàng lợm nữa rồi, mà còn ham nhìn là khác !

Chàng vội đi lo thức ăn nhẹ cho “nàng” !

Bây giờ bảo chàng mở miệng gọi “tiền bối”, “sư phụ” còn khó hơn bảo chàng gọt một hòn núi !

Chàng lại hỏi :

“Tại sao phải lợp bộ mặt giả quái quái kia chứ ?”.

Vũ Đình Ngôn thà cam chịu tội với nàng, chứ không thể vô lễ với trời đất, không thể xúc phạm đến cái “đẹp” !

Vì đẹp là cái gì quái gở và thiêng liêng nhất.

Khá lâu, Tiểu Chân tỉnh lại.

Vũ Đinh Ngôn vẫn như một vị lương y trước mắt nàng.

Tiểu Chân nủ tay chàng ngồi dậy.

Vũ Đinh Ngôn biết rằng, nàng chưa biết việc lột da mặt, nên làm bộ tỉnh hỏi :

— Tiền... tiền bối võ công chừng ấy, bị ai đánh mà thương thế quá nặng như vậy ?

Tiểu Chân nói :

— Người này võ công quá cao, ta chưa hề nghe và cũng chưa từng gặp. Ta và người ấy đấu với nhau hơn một ngày đêm. Cuối cùng lão đánh ta trọng thương đến hôn mê. Lão chắc chắn cũng bị nội

thương trầm trọng. Người nhô con, mũi quắp, mặc áo thư sinh !

Vũ Đinh Ngôn ngần đoán, người ấy chắc là Bách Độc thư sinh !

Chợt Tiểu Chân hỏi :

— Cô gái bị ta đánh dưới chân suối kia ra sao ? Qua hai ngày người có trông ta không ? Người có lên trên đỉnh núi này không ?

Vũ Đinh Ngôn trả lời thứ tự :

— Thưa, cô gái đó tên là Trần Tuyết Tâm. Văn... văn bối hơn một lần gặp cô ta. Cô này tính tình ngang bướng, lạnh lẽo. Văn bối không nỡ để cô ấy chết, nên đã cứu tỉnh lại. Cô ấy bỏ đi rồi ! Văn bối trông tiền bối ghê gớm. Định đi tìm, nhưng sợ người ta vào đây, mà khó lòng. Văn bối ghé lên thăm hồ Thiên Thủy trên đỉnh núi, thấy cặp cá đẹp và dễ thương quá !

Nàng hỏi lại :

— Người có ghé lại Tiểu Tu Di không ?
Tiểu Tu Di là đỉnh cao nhất của núi !

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Vãn bối có lên đó, không có con đường vào tiên động, nhưng vãn bối không dám khám phá bên trong, vì đoán rằng tòa tiên động này là của tiên bối ! Hôm nay tiên bối về, mừng quá mừng !

Tiểu Chân thở ra nhẹ nhẹ, nói :

— Cặp cá ấy tên gọi là Bách Noãn ngư. Trên núi này còn có một giống chim lạ, tiên nhân đặt cho nó cái tên là thanh hồng điều. Chim này mỗi năm hai lần đẻ, mỗi lần đẻ hai trứng và nở hai con. Một con xanh màu chim trăn, một con đỏ màu chim hồng anh !

Đỉnh Ngôn cướp lời :

— Màu sắc cũng giống như hai con cá kia !

Tiểu Chân lại nói :

— Trong hồ có một loài cây gọi là Thủy trước, cây này mọc cao hơn mặt nước hồ chừng một thước. Thanh Hồng điều làm tổ trên cây này.

Vũ Đỉnh Ngôn la lên :

— Thật nguy hiểm ! Thủy trước vốn là một loại trúc mềm, đúng hơn là một loại cỏ, chim làm tổ trên ấy, có gió thì dễ rơi lắm !

Tiểu Chân nói :

— Những vật quý hay có những tính khác lạ ! Chim làm tổ nơi khác sẽ không bao giờ nở ! Mỗi năm bách noãn ngư chỉ ăn hai lần vào hai mùa xuân thu, mỗi lần

một trứng chim ấy, trong hồ này có chừng năm sáu cặp chim như vậy.

Vũ Đình Ngôn hơi ngạc nhiên, hỏi :

— Một năm ăn hai trứng làm sao có chất đủ sống ? Kỳ quái !

Tiểu Chân nói :

— Bách noãn ngư ăn đủ trăm trứng mới sinh con. Mỗi lần sinh một cặp. Cũng một con xanh và một con đỏ. Cá con chóng lớn. Trong vòng sáu tháng cá con bắt đầu ăn được trứng chim. Cá chỉ cần nhảy lên đớp tổ là trứng rớt xuống. Tuổi thọ ngắn nhất của cá là năm mươi năm rưỡi. Cặp cá này đã đến tuổi đẻ con. Khi chúng hạ sinh xong, người ta ăn thịt chúng !

Vũ Đình Ngôn hỏi :

— Ta ăn đúng tuổi hoặc không đúng tuổi chúng, có lợi gì ?

Tiểu Chân nói :

— Cá ăn không đúng tuổi thì không bổ dưỡng được bao nhiêu. Còn ăn đúng tuổi chúng có nhiều điểm lợi. Trước nhất tăng đúng hăm lăm năm công lực. Hai là ngăn chặn phần nào sự lão hóa. Sau cùng bách độc vô nhiễm !

Vũ Đình Ngôn càng nghe dần giải càng lấy làm thích thú. Chàng hỏi :

— Tiền bối đã nuôi cặp cá này phải không ?

Tiểu Chân thành thực :

— Nói đúng ra ta chỉ có công chăm giữ mà thôi. Thường độ năm mươi năm, ở đây xảy ra những trận lưu huyết, vì tranh giành cặp cá này. Ngày mai có thể bắt đầu rồi đó !

Chàng nhớ lại lời Tiểu Chân bảo mình

ở lại chơi vài ngày, không chừng cũng vì lý do này.

Họ nói chuyện hàn huyên, không hay rằng trời đã sáng. Ánh mặt của bình minh rực rỡ làm dịu lành tỏa khắp non sông.

Tiểu Chân đứng lên ra sau vườn...

Vũ Đinh Ngôn hồi hộp ! Chàng sợ nàng ra soi mặt trên gương nước. Một hồi Tiểu Chân vào...

Vũ Đinh Ngôn sợ đến lấm lét !

Nàng ngồi lại giường và gọi Vũ Đinh Ngôn đến. Đinh Ngôn đỏ mặt hỏi !

Không phải chàng sợ nàng đánh, mắng, chửi, mà chỉ sợ nàng phạt ý và buồn ! Vũ Đinh Ngôn vẫn chưa bước tới, vì còn đang hồi hộp nhìn nàng.

Nàng gọi :

— Vũ Đinh Ngôn ! Bước lại đây !

Chàng thấy chưa bao giờ nàng tỏ thái độ nghiêm như vậy, cho dù lúc mới gặp. Vũ Đinh Ngôn hồn vía bay khỏi chín tầng mây. Tâm lý kẻ phạm tội là vậy đó.

Chàng rón rén bước lại.

Tiểu Chân hét :

— Quì xuống !

Chàng biết đã bế sự ! Lời nói của Tiểu Chân giờ đây như một hiệu lệnh, chàng không thể không nghe. Phải nói, Vũ Đinh Ngôn là tên cứng đầu vậy mà phải riu riu nghe theo.

Tiểu Chân hỏi với giọng nghiêm khắc :

— Người biết người có lỗi gì không ?

Chàng nghĩ rất nhanh :

“Rõ ràng cũng do cái... bộ ngực quá quái kia ! Thà nó mọc ở sau lưng thì không đẹp đôi phải như thế này ! Rồi còn mấy

ngón tay nữa ! Sao nó không chịu sờ sùi như cành củi khô, sao nó không gớm ghiếc như gương mặt giả kia ?”.

Chàng nói rí rí trong miệng :

— Bẩm... tiền bối ! Vãn bối biết tội !

Cũng thật tội nghiệp cho chàng ! Thà đeo cái bộ mặt giả, hoặc ít ra nàng chưa biết chàng đã khám phá điều bí mật ấy, thì “tiền bối, vãn bối” chàng có thể nói suông óng. Đằng này đối tượng còn trẻ tuổi hơn mình, vãn tiền bối, vãn bối, thì còn gì *lên hơn* ?

Tiểu Châu nạt :

— Người còn gọi ta là... tiền bối nữa sao ?

Dinh Ngón áp ứng :

— Tiểu... tiền bối tha tội !

Nàng trở lại thái độ dịu dàng :

— Kê phạm tội đó, người biết phải xử cách nào không ?

Giọng chàng vẫn run run :

— Dạ, vãn bối chưa biết !

Nàng nói rất ngọt ngào :

— Vũ công tử à ! Tội phạm ấy sẽ bị chặt đôi tay và móc đôi mắt !

Vũ Đinh Ngón than khổ

Chàng thơ đại lạng thính

Tiểu Châu lại hỏi :

— Người còn có lời gì *đá* nói không ?

Bây giờ hào khí của chàng bỗng nổi lên. Chàng nói :

— Thật tình vãn bối không cố ý làm việc này ! Nhưng màu sắc trên gương mặt tiểu tiền bối vẫn *mặt-chor* nên tại hạ

khó đoán bệnh, từ đó lòng đâm nghi ngờ...
và mới hay tiểu tiên bói cái mạo !

Chàng nói tiếp :

— Lý ra tại hạ làm lại gương mặt
ấy như tiểu tiên bói đã làm, nhưng sao
lòng lại không nở ! Trời đất đã ban cho
cái lành, cái thực, cái đẹp (chân, thiện, kỳ)
thì không ai được quyền chê bỏ, sự tình là
vậy !

Lời nói ấy thật có tình, có lý và có
ân nghĩa. Tiểu Chân có chiều xúc động.
Nàng vẫn nói :

— Người khéo biện bạch ! Ta tha đôi
tay cho người, nhưng đôi mắt kia, theo bản
qui thì không thể tha được. Đỉnh Ngôn !
Người đem đôi mắt qua đây !

Vũ Đỉnh Ngôn ngăn người ! Chàng
biết mọi môn qui đều nghiêm ngặt. Chàng
than thành lời : .

— Vũ Đỉnh Ngôn ơi ! Mình làm mình
chịu ! Chống chố, xin xỏ, sợ sệt, đều là
hèn nhát !

Vũ Đỉnh Ngôn hiên ngang “vác mặt”
đến. Chàng nói :

— Giả sử tại hạ biết đó là môn qui
mà vẫn làm liều, thì bị hành hình cũng
đáng. Nhưng việc này là ngoài ý muốn. Tuy
vậy, để quý môn cho ra bề thế, tại hạ đành
chiều theo ý của tiểu tiên bói, biết sao bây
giờ !

Chàng đứng thông tay, mắt mở tròn
để chờ đợi sự trừng phạt !

Tiểu Chân nói :

— Người quì xuống và nhắm mắt lại !

Đỉnh Ngôn nghĩ thầm :

“Ta cũng đã từng quì rồi, từng xá lay
rồi ! Trước sau gì cũng bị móc mắt, thì

đứng hay quì trước mặt nàng cũng vậy thôi !”.

Chàng làm theo lời Tiểu Chân xúc động thật sự ! Nàng nói :

— Vũ Đình Ngôn ! Chỉ có cách này là nhẹ nhất !

— Bốp ! Bốp !...

Tiểu Chân tát hai cái cục mạnh vào má chàng. Mắt đã nhắm, mà chàng vẫn thấy tóe lửa con mắt. Vũ Đình Ngôn thương thân mình vô hạn. Chàng chỉ vì người mà thôi ! Chàng không ân hận vì cái tính ưa gánh vác đó !

Đình Ngôn mở mắt ra... trên khuôn mặt chàng dần dục máu. Mấy cái tát tai đó không rõ chàng đã nên thân chưa ?

Vũ Đình Ngôn đứng lên muôn vàn cảm khái ! Chàng lao đảo bước đi, thân :

— Thân thể phát phu huyết chi phụ mẫu ! (thân thể tóc da đều là máu huyết của cha mẹ, không được phung phí)

Vũ Đình Ngôn bước ra khỏi cửa, chàng lững lững đi...

Có tiếng Tiểu Chân òa khóc.

Tự nhiên chàng thấy lòng nhói đau !

Vũ Đình Ngôn dừng chân quay người lại. Chàng bắt gặp Tiểu Chân hai tay bưng mặt khóc.

Đình Ngôn hỏi :

— Tiểu tiên bối đã đánh tại hạ rồi, sao lại còn khóc nữa ?

Tiểu Chân không đáp, nàng tiếp tục khóc nữa.

Vũ Đình Ngôn chờ khá lâu, không thấy nàng nói gì, chàng lại đi :

Bỗng Tiểu Chân gọi :

— Vũ Đình Ngôn !

Chàng quay lại hỏi :

— Tiểu tiên bối gọi tại hạ ?

Tiểu Chân hỏi :

— Người giận ta đánh chẳng ?

Vũ Đình Ngôn nói :

— Tại hạ đâu dám giận tiểu tiên bối !
 Tại hạ chỉ buồn thương cho số phận của
 mình mà thôi ! Vài tháng trước đây, tại hạ
 bắt giùm con rắn độc cho người ta, mục
 đích là cứu họ, vẫn bị một chưởng đến thất
 khiếu ra máu. Kể đến, tại hạ bắt con sâu
 độc cho người khác vẫn bị đánh như vậy.
 Nhiều lần như vậy lắm ! Hỏi ai mà không
 thương thân mình ?

Tiểu Chân thở ra nói :

— Vũ Đình Ngôn ! Ta biết đánh

người là rất oan ! Nhưng ta càng oan đến
 vô vàn !

Vũ Đình Ngôn động tâm hỏi :

— Tiểu tiên bối có gì oan uổng, có
 thể cho tại hạ hiểu được chẳng ?

Tiểu Chân cười buồn :

— Người hiểu để mà làm gì ?

Đình Ngôn khẳng khái nói :

— Để giúp tiểu tiên bối một tay !

Nhìn gương mặt đầy máu me, kể cả
 áo quần, thế mà Vũ Đình Ngôn vẫn đầy
 lòng hào hiệp. Tiểu Chân vừa xúc động mà
 cũng vừa tức cười. Nàng nói :

— Nỗi oan của ta người không thể
 nào giúp được. Theo bản qui sư truyền lại,
 thì người nào đầu tiên thấy mặt ta, người
 ấy phải là chồng ta ! Vũ Đình Ngôn ! Đó
 là lời ta nói thực ! Ta nghĩ, người là bậc

nghĩa khí, biết bao cô gái đã thọ ơn và yêu người ? Nếu ta ép người việc này tức là bắt người làm một việc khó xử !

Nàng dừng lại để lấy hơi rồi nói tiếp :

— Đánh hai tát vào người, có thể có nghĩa là bóp nát trái tim mình, bóp nát cuộc đời mình một cách vĩnh viễn !

Vũ Đinh Ngôn giật mình buột miệng :

— Thật là một sự hy sinh cao cả !
Vũ Đinh Ngôn này không bao giờ ngờ nổi việc đó của tiểu thư !

Vũ Đinh Ngôn xúc động, chàng đổi cách xưng hô mà cũng không hay !

Tiểu Chân nói :

— Bây giờ người đi được rồi đó !

Đinh Ngôn nói :

— Xin tiểu thư cho phép tại hạ được ở lại đây thêm một ngày nữa !

Tiểu Chân nói :

— Sớm muộn gì người lại chả đi ?
Kéo dài chỉ sự tiếc nuối ấy ?

Đinh Ngôn nói :

— Nhưng ngày mai là ngày có thể xảy ra cuộc hội chiến ! Tại hạ nguyện giúp tiểu thư một tay !

Tiểu Chân nghiêm giọng :

— Ta có thể tự giải quyết được công việc của ta, người hãy đi đi !

Vũ Đinh Ngôn thấy nàng dứt khoát khác với cái khóc khi nãy, chàng nghiêng mình nói :

— Thôi thôi, Vũ Đinh Ngôn này xin cáo biệt !

Chàng đi rất nhanh, dường như chạy trốn tiếng khóc đau lòng !

Chàng trốn cũng không khỏi !

Tiếng thở dài của Tiểu Chân càng nhanh, càng mạnh, và càng cô đọng nơi hồn chàng !

Vũ Đinh Ngôn bước đi, bên tai vẫn còn nghe nỗi buồn ai oán từ đâu trong sâu thẳm kéo về.

Một trăm, một ngàn câu hỏi dăm dặc nơi hồn chàng : đi hay ở lại ?

Tiểu Chân và Tần Nga có hai khuôn mặt giống nhau, hai cuộc sống gần giống nhau, nhất là những nỗi buồn tịch mịch kia khó mà chia xẻ được. Chàng quyết định phải ở lại !

Vũ Đinh Ngôn toan tìm chỗ trú, rồi chờ ngày mai ! Không ngờ con vượn đầu đàn ở đâu xuất hiện !

Vũ Đinh Ngôn đứng nhìn, xem nó làm gì. Nó không làm gì cả, nó chỉ chờn vờn trước mặt chàng.

Vũ Đinh Ngôn bước tới mấy bước hỏi :

— Lão Viên ! Có việc gì vậy ?

Vượn đầu đàn thoăn thoắt nhảy chuyền các gộp đá lên tận đầu nguồn. Đinh Ngôn chạy theo. Theo

Chạy gần tới đỉnh, chàng thấy phía trước có hai người khinh công không cao lắm. Họ cũng gần tới hồ Thiên Thủy.

Vượn dừng lại, chàng nói :

— Ta hiểu ý lão Viên rồi ! Ta có cách xử trí bên tai này.

Chàng phóng lên vài gộp đá nữa, hét :

— Dừng lại !

Hai tên kia nghe tiếng hét vội quay lại, nhìn ra thấy Vũ Đinh Ngôn.

Đinh Ngôn thấy một trong hai gã là Đào Tiểu Lan ! Chàng nói :

— Tuy rằng đất nước là của Vua chúa. Ngoài Vua chưa ra, không ai được quyền xâm phạm chỗ người ta đã cất cứ. Xin hỏi, hai vị đến đây với mục đích gì ?

Đào Tiểu Lân thấy Vũ Đỉnh Ngôn khiếp sợ ngay. Gã kia nói :

— Các hạ là ai mà dám nói chúng ta những câu đó ?

Đào Tiểu Lân nói hốt :

— Tiêu Lục công tử ! Hắn là Vũ Đỉnh Ngôn đó ! Hắn cũng như chúng ta, không phải người ở núi này !

Nghe đến Tiêu Lục công tử, chàng biết đó là con của Tiêu Dã Nguyên. Thấy hắn ngạo mạn lòng đã giận nói :

— Ta thay mặt chủ nhân của núi này, trấn đóng tại đây. Nếu hai vị không quay trở lại, đừng trách !

Gã họ Tiêu rút kiếm, nói :

— Ta chả cần nói nhiều. Lý của võ học là lẽ phải !

Hắn nói xong chém tới liền.

Vũ Đỉnh Ngôn từng nghe danh vị công tử này. Hắn học đầu môn Ma Hoa pháp còn lợi hại hơn cả Mai Hoa kiếm pháp, Người ta thường gọi hắn là Lục công tử, vì nghe đầu rằng, thủ pháp của hắn nhanh nhẹn dị thường. Hắn đánh ra người ta tưởng như sáu người đánh. Nếu quả vậy sao khinh công của hắn tồi qua !

Chiều đó chàng chỉ tránh chứ không hoàn thủ.

Chàng nói tiếp :

— Nếu các hạ vẫn nghe lời xúi giục của Đào Tiểu Lân, mà không chịu lui gót, bắt buộc tại hạ phải ra tay !

Gã họ Tiêu nhếch mép cười lạnh. Hắn

phóng ra một đường kiếm nữa – Chiêu thức tuy lạ, nhưng đối với chàng không có gì nguy hiểm !

Qua hai chiêu, chàng xét, họ Tiêu chỉ có tiếng chứ không có miếng. Chàng qua đám cận thần của cha hắn đồn đại để lấy lòng vậy thôi !

Lần này Vũ Đỉnh Ngôn đưa kiếm đỡ. Chàng đánh trả lại chiêu “Hạc lập cô tùng” (Hạc đứng dưới cây tùng), rút từ trong Lê Hoa kiếm pháp. Đây là chiêu đầu tiên trong bộ kiếm pháp này. Đường kiếm bình thản, khí kiếm rất tĩnh.

Họ Tiêu thấy chiêu thức không ra gì, liền dùng chiêu đối nghịch “Đã hạc tị yên” (Hạc tránh khói), hắn lách người sang bên rồi thọc kiếm tới.

Vũ Đỉnh Ngôn biết hắn mắc mưu, nên ra tiếp chiêu “Tiền ông chi bộ” (Chiêu thứ nhì trong Lê Hoa kiếm pháp) chặn chặt mũi kiếm hắn, rồi đưa tiếp hai chiêu ba và bốn “Tấn tả tróc long, tấn hữu tróc long”.

Gã họ Tiêu buông kiếm !

Vũ Đỉnh Ngôn chỉ mũi kiếm vào mặt hắn nói :

— Hành động của nhà họ Tiêu, giang hồ đã có nhiều phần nộ. Rồi đây, ta sẽ đến Vô Lâm đình để gặp quý vị. Đi đi !

Họ Tiêu lấy kiếm lên tra vào vỏ, quay mình bước đi ! Đào Tiểu Lan sợ hãi, khép nép theo sau.

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Đào Tiểu Lan, người không đi được đâu !

Họ Đào sợ quá đứng lại. Đỉnh Ngôn nói tiếp :

— Khi nấy ta bảo lui, thì người lại đòi tới ! Giờ này ta chưa giao đấu với người, sao người lại đi !

Hắn nói :

— Vũ công tử thông cảm ! Tiểu đệ không muốn tranh đoạt gì báu vật của vô lâm. Vì tiểu đệ bị phế võ công, muốn nhờ Tiêu minh chủ phục hồi lại, ngặt không có chút công lao gì, nên phải tính tới nước này !

Vũ Đinh Ngôn biết hẳn là tên hèn mạt không khác Trịnh Ninh Sơn. Nhưng thấy hèn van xin, và tạt nguyên, chàng nghĩ hẳn là kẻ ngã ngựa, nên không chấp, Chàng nói :

— Lần này ta để người đi ! Đi đâu thì đi, đâu nhập nơi nào mặc ý, nhưng người nhúng tay vào việc gian ác lần nữa, nhất định người sẽ bị hóa kiếp ngay ! Đi !

Hắn “dạ” một tiếng rồi chạy theo họ Tiêu, lùi thối xuống núi.

Con vượn đầu đàn đã đi đâu mất. Đinh Ngôn nói :

— Nếu không có con vượn thì cặp bách noãn ngư đã bị bắt rồi !

Trời trưa nắng, Vũ Đinh Ngôn kiểm bầy thứ gì đó lót lòng, rồi chờ đến ngày hôm sau !

Nghĩ cũng lạ, động tiên khít lưng chàng, còn hơn nửa ngày nữa, chàng vẫn không chịu bước vào nơi ấy !

HỒI MƯỜI HAI

VỖ LÂM MƯA GIÓ

VŨ ĐÌNH NGÔN đi rồi, Tiêu Chân buồn bã cuốn các bức tranh lại. Không còn chuyện gì để làm, nàng đành ngồi nhìn ra cửa !

Tiểu Chân như kẻ mất hồn.

Nàng lại đi ra, đi vào không biết mấy bận, cũng không biết làm gì.

Nàng nhìn lên trời than thở một mình :

— Người về theo hội hoa đăng.

Bỗng dưng từ ấy mây ngàn mãi trôi !

Hết thở ra, thở vào, nàng thần thờ ra vườn hoa. Tiểu Chân để ý thấy, mấy ngày Đinh Ngón ở đây, các luống rau, khóm hoa như đâm chồi nảy lộc. Chàng còn trồng thêm mấy cụm hoa núi, tuy là loại hoa vô danh, nhưng hương sắc rất mực. Giờ chàng đi, nàng cũng sắp sửa đi, ai chăm sóc cho chúng đây ?

Nàng ngồi dưới bóng râm của cội cây già mà sầu tư.

Chiều lại về. Vũ Đinh Ngón vẫn biến biệt. Giá mà có chàng xuất hiện ở đây, có lẽ nàng nhào tới ôm liền !

Hơn ngàn đêm ở chốn này, chưa bao giờ nàng thấy tịch mịch như đêm nay !

Chỉ một đêm thôi, Tiểu Chân cảm thấy mình chịu không muốn nổi. Sở dĩ giữa ngày mà nàng không chịu đi là vì, nàng còn hy vọng Vũ Đinh Ngón quay lại.

Đêm nay nàng sống chấp chờn của ảo mộng, và ngày mai chưa biết ra sao ?

Tiểu Chân không buồn ăn uống. Bát thức ăn Vũ Đinh Ngón nấu cho nàng hồi trưa bây giờ cũng còn.

Nhìn bát đồ ăn ấy, nàng ngùi ngùi rơi lệ !

Tiểu Chân thở dài ngửa người trên giường thiếp đi lúc nào không hay !

Khi nàng tỉnh dậy, bốn bề vẫn tối đen, vắng ngắt.

Bước ra sân nhìn trời sao, mới hay rằng trời sắp sáng.

Một niềm vui nhẹ nhẹ len trong hồn nàng ! Cũng dễ hiểu, nỗi buồn coi như sự u ám của lòng. Mà ánh sáng thì xua tan đi bóng tối. Và hy vọng của nàng là lên

đường. Không chừng sự tao ngộ bất thường sẽ đem đến cho nàng phần nào sự an ủi.

Trời sáng.

Nàng quay nhìn bát thức ăn không trở mui, nàng ăn vội vàng. Ăn xong, nàng lên đường.

Con suối Nhạn Sầu hôm nay nàng thấy có gì khác khác. Vẫn màu sắc như ngày nào, vẫn tiếng reo như thuở nào, nhưng đối với nàng nghe và thấy rất rõ. Nó buồn và cứ quẩn quít bên chân nàng mãi !

Nàng khe khẽ đọc hai câu - Không rõ của nàng hay của ai :

*--Song chương khoáng khai hồn thắm
thất*

Trường an quân đáo biệt u nhân !

(Hai tay ôm chặt tâm hồn

Người về phố thị, đầu non ai chờ !)

Không rõ Vũ Đình Ngôn có nghe nàng làm thơ chẳng, mà cây cỏ chung quanh như chuyển mình !

Tiểu Chân đi qua, Vũ Đình Ngôn đứng lên nhẹ bước theo sau.

Nàng bỗng dừng lại đứng ngắm trời mây !

Chàng cũng dừng lại.

Bất ngờ nàng xoay mình nhìn lại... Vũ Đình Ngôn trốn không kịp !

Nỗi mừng đổ ập xuống bao quanh lấy nàng ! Sự hiu quạnh lập tức tan đi !

Mùa thu bây giờ, nơi đây thật rạng rỡ !

Tiểu Chân như sợ Vũ Đình Ngôn biến đi, vì nàng cũng không biết nơi đây thực hay mộng !

Tiểu Chân chạy nhanh tới !

Nếu Vũ Đỉnh Ngôn không đưa tay ra đón nàng trong lúc này, quả đáng gọi chàng là "quân ngu dốt" !

Vũ Đỉnh Ngôn dang hoàng bước tới, mở rộng tay "Song chưởng khoáng khai, giai nhân mãn hi" (hai tay rộng mở, người đẹp vui đây) !

Tiểu Chân ngã ngay vào vòng tay của chàng !

Không biết mấy trắng bây giờ có còn bay nữa không ?

Cả hai đều không trả lời được câu hỏi ấy !

Vũ Đỉnh Ngôn ôm nàng thật tròn, thật ấm, thật vững. Tiểu Chân khép hồ đôi mắt !

Ôi ! Mộng và thực cũng đi vào trong

một cửa ! Vũ Đỉnh Ngôn mở mắt thật căng...

Ở dưới chân núi xa kia, trong tầm mắt chàng, có hai bóng người theo bờ suối phi lên rất nhanh.

Đỉnh Ngôn nói rất khẽ :

— Tiểu Chân ! Có khách đến viếng ta đây ! Trưa hôm qua con của lão Tiểu Minh chủ cùng với Đào Tiểu Lân lên tận hồ Thiên Thủy, cũng do cặp cá Bách oán này ! Nay, những người lên cũng vì mục đích đó !

Hai tiếng "Tiểu Chân" chàng vừa thốt, ngọt mát như nước suối Nhạn Sầu ! Thật đáng giận, đáng tiếc làm sao cho bọn tục khách ấy !

Tiểu Chân vẫn lim dim đôi mắt, kéo sát Vũ Đỉnh Ngôn vào, nói khẽ :

— Ta cứ ngồi đây mà đợi họ !

Không mấy chốc hai người kia đã đến nơi !

Vũ Đinh Ngôn nhìn hai người ấy, trong đó có một nhân vật chàng đã gặp qua đôi lần : Đẩu Bội Hoàn !

Lão thấy Vũ Đinh Ngôn, chợt giật mình. Nhưng vì đi với một người nữa, có lẽ người này võ công cao lắm, nên lão có phần tự tin, làm mặt lạ !

Vũ Đinh Ngôn đưa mắt nhìn người kia có vẻ dị tướng ! Tuổi lão tròn tròn sáu mươi, đầu nhỏ, mình to, tay dài, chân ngắn !

Lão già hỏi :

— Phương danh của cô nương, công tử ?

Tiểu Chân không biết Vũ Đinh Ngôn đã đôi lần gặp Đẩu Bội Hoàn, nên trả lời :

— Chúng ta là người giữ khe Nhạn Sầu này đã hai đời rồi !

Đẩu Bội Hoàn tuy có biết mặt biết tên Vũ Đinh Ngôn, nhưng không biết lai lịch của chàng, nên lão vẫn lặng thinh.

Lão già quái tướng hỏi tiếp :

— Hai vị là gì của Tiểu Chân xứ nữ nhân ?

Tiểu Chân đáp gọn :

— Sư đệ, sư muội !

Lão nói :

— Không có gì quan trọng đâu ! Bọn ta đến đây thật tình cũng vì Bách Noãn ngự mà thôi !

Tiểu Chân cười nhẹ :

— Nếu hai vị bắt được, xin chia phần cho bọn tiểu nữ với ! Vì bọn này có công chặn chặn đã hai đời rồi !

Đậu Bội Hoàn cười trả lại :

— Không được đâu cô nương ạ ! Vì vật quý này nếu được, thì đó là duyên may của trời đất đã cho, không thể chia xẻ !

Vũ Đinh Ngón nói “phải trái” :

— Quý vị không có công đức gì cả mà đòi hốt cả đôi. Còn bọn này bỏ công hầu hạ, châu chực đã hai đời rồi, làm sao không tiếc của được ?

Lão quái tướng nói :

— Vậy là chắc có đánh nhau rồi ! Ta là Thang Nhược Ngư môn phái Tân Chung Nam, và vị này là Đậu Bội Hoàn...

Vũ Đinh Ngón tiếp lời :

Môn phái suối Càn Hoa đã bỏ

sở ! Đậu tiên bối ! Cứ trông tướng mạo của Ngài, biết tư cách của ngài không đến nỗi tệ lắm ! Là em của Ân Ma Tiên Tử Đậu Bội Kha, ngài xúi Sơn Sư Tượng phá nát Tiểu Dao phái, xúi Đê Cư Ôm Kim Hỏa nhân của Bái Hỏa giáo, dọn tiệm về Chung Nam ở. Nay ngài lại xúi Thang tiên bối đến đây để tranh giành cặp cá kia. Nói tóm, cả đời ngài chuyên vụ lợi ! Sao ngài không sớm định đạt một chút ?

Đậu Bội Hoàn cúi đầu lặng thinh.

Vũ Đinh Ngón lại nói :

— Thang tiên bối ! Ngài là nhân vật đã đặt mình ra ngoài vòng danh lợi bấy nay. Giang hồ ít biết mặt ngài, nhưng vẫn nghe tiếng. Nay chỉ vì Bách Noãn ngư mà quên đi đạo nghĩa giang hồ !

Thang Nhược Ngư hét :

— Hay cho quân phách lối !

Ông vừa nói, vừa tống ra một chương !
Cả Tiểu Chân và Đậu Bội Hoàn lấy làm
kinh ngạc cho công lực của lão. Vũ Đỉnh
Ngôn ngang nhiên tung chương ra đỡ !...
Công lực hai cao thủ gặp nhau :

— Bùng !...

Thang Nhược Ngư lắc lư thân hình !
Và Vũ Đỉnh Ngôn bị chấn động mạnh !

Vũ Đỉnh Ngôn hút vội một hơi chân
khí, công lực trở lại lấp đầy, chàng vận đến
chín phần xê ra một chương, bắt buộc Thang
Nhược Ngư phải tiếp chiêu :

— Bùng, bùng !...

Hai chương gặp nhau gây tiếng nổ
lớn. Vũ Đỉnh Ngôn trụ được, còn lão họ
Thang lại trời đùa !

Thang Nhược Ngư kinh ngạc cho công
lực của chàng !

...

Đậu Bội Hoàn nghĩ nhanh : “Thế nào
họ Thang cũng phải bại dưới tay gã này,
lý nào nha đầu này thắng ta được ! Một
đổi một, có cơ thủ hòa”.

Lão nghĩ vậy nên đưa chương về phía
Tiểu Chân hét :

— Đỡ này !

Thật không ai ngờ Tiểu Chân nhỏ
thó, mà vẫn ngang nhiên xuất chương chống
với lão. Cả hai người cũng chấn động. Tiểu
Chân có phần vững hơn.

Bây giờ nàng trở bộ nhanh nhẹn, đánh
trả lại lão một chương, với công lực tám
phần ! Cũng như Thang Nhược Ngư, Đậu
Bội Hoàn bị chùn !

Nhìn sang bên kia, Vũ Đỉnh Ngôn
ung dung làm chủ trận chiến.

Tiểu Chân đánh tiếp ra một chiêu nửa nói :

— Hai vị chịu lui chưa ?

Đậu Bội Hoàn đã sợ Vũ Đỉnh Ngôn, bây giờ lão còn sợ Tiểu Chân hơn nữa !

Thử hỏi, ra trận mà sợ thì làm sao thủ thắng được ?

— Vũ Đỉnh Ngôn nói với Thang Nhược Ngư :

— Nếu tiền bối không lui thì tiếng tăm của ngài phải lui trong buổi hôm nay !

Mặc cho Đỉnh Ngôn nói, lão gom hết công lực còn lại đánh ra lần chót trong ăn thua đủ. Đỉnh Ngôn cũng không vừa gì. Chẳng vận đến mười thành đánh ra :

— Săm, săm !

Ở trong hẻm núi, âm lực của chiêu chân động cả một vùng. Thang Nhược Ngư

bay tạt ra ngoài. Vũ Đỉnh Ngôn vọt theo đưa chiêu lên... chợt thấy lão toàn thân be bét máu, chàng hạ tay xuống, thở dài nói :

— Tại hạ nào muốn làm thế ?

Trận đánh bên kia cũng tự động dừng lại. Nguyên Đậu Bội Hoàn mất cả ý chí chiến đấu, nên lão xuôi tay, bắt buộc Tiểu Chân cũng phải ngưng nghỉ !

— Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Một chút lợi mà làm mất đi thanh danh, kể ra cũng không ý nghĩa gì ! Nhị vị tiền bối nên trở lại !

Thang Nhược Ngư nói :

— Người ta đến đây vì chuyện báu vật thì ít, vì có ai tin rằng mình là người tốt số, mà đến đây để chứng minh sự hiện diện của mình trong chốn võ lâm thì nhiều !

Nhưng thử nghiệm lại một điều, có là vật trời sinh trời dưỡng, chúng ta còn biết được hướng gì vua chúa không biết ? Vậy mà chúa chưa giành thay hướng gì công tử và tiểu thư ?

Lão nói thật có lý, dù lão đang bị thương trầm trọng !

Tiểu Chân nói :

— Sở dĩ vua chúa không giành là biết công bọn tiểu nữ chăm sóc ở đây !

Họ Thang không biết đường nào nói với cô bé ngang xương đó !

Tiểu Chân nói tiếp :

— Cũng may cho hai vị gặp nhầm bọn tiểu nữ, chứ gặp sư ti, việc còn rắc rối nhiều !

Vũ Đinh Ngôn bước tới nói :

— Xin tiên bối cho vãn bối khám mạch ?

Thang Nhược Ngư lạnh lùng :

— Cảm ơn công tử ! Ta chưa chết đâu !

Lão nói xong lấy thuốc bỏ vào miệng rồi ngồi điều tức ! Lão làm như vậy có nghĩa là lão tin tưởng ở Vũ Đinh Ngôn và Tiểu Chân là những nhân vật chân chính, và cũng chính hành động ấy, chàng và Tiểu Chân đánh giá được tư cách của lão !

Đậu Bội Hoàn theo gương lão, ngồi xuống xả hơi !

Đinh Ngôn và Tiểu Chân không quấy rầy họ, bèn ngồi xuống gọt đá mà tâm sự !

Chừng một khắc trôi qua, Thang Nhược Ngư đứng lên nói :

— Công tử ! Về quyền phép của công

từ ta đã ném qua rồi ! Lão Thang này sẽ không, đặt vấn đề Cá nữa. Lão chỉ muốn lãnh giáo tuyệt học của kiếm pháp của công tử mà thôi !

Tiểu Chân và Vũ Đinh Ngôn thật là bất ngờ ! Bất ngờ vì lão là kẻ bại trận vừa mới bị nội thương, bây giờ lại đòi đấu ! Hơn nữa lão lại thách đấu với kẻ đã tha mạng cho mình ?

Tiểu Chân nói :

— Làm như vậy, tiền bối không nghĩ là bọn tiểu nữ quá bị ép uống lắm sao ?

Lão nói cứng nhất :

— Học hỏi là trên hết !

Lão rút kiếm ra nói tiếp :

— Mời công tử !

Đây đúng là một nhân vật quái dị thứ ba sau Bát Nhân và Thiết Tiên !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Nhìn tiền bối, vấn bối nhớ đến một vị !

— Vị nào ? Thang Nhược Ngư hỏi.

— Bát Nhân đại sư ! Đinh Ngôn nói.

Lão nói :

— Ta không lạ gì lão đâu đã gần đó !
Nhưng công tử cứ rút kiếm ra !

Vũ Đinh Ngôn ngao ngán thờ dài :

— Đấu kiếm ắt phải có người chết.
Vậy mà tiền bối vẫn ham danh !

Chàng rút thanh cổ kiếm ra, nói tiếp :

— Mời tiền bối !

Thang Nhược Ngư phóng kiếm đi mấy đường rất đẹp mắt ! Và Đinh Ngôn nói thầm : “Kiếm pháp thế này bảo sao ông ta không thách đấu ?” Chàng hô :

— Tuyệt quá ! Chưa từng gặp !

Vũ Đình Ngôn cũng trở hết tuyệt học !...

Vũ Đình Ngôn đã tham luyện các bộ cổ thư của Bồ Đề Đạt Ma, bộ Long kiến hổ châm, và một số tạp học khác. Ngoài ra chàng gặp được một số cơ duyên. Giờ đây kiếm pháp của chàng vào hàng tuyệt đỉnh.

Thang Nhược Ngư vừa sợ, vừa phục !

Họ trao đổi nhau trên mười chiêu, mỗi người đều biết đối phương ở vào vị trí nào !

Tuy vậy, đối với họ Thang, ít nhiều gì chàng cũng có cảm tình, nên chàng không đưa sát chiêu, mà chỉ đánh cầm chừng để lão thức tỉnh mà thôi !

Họ Thang tung hết bao nhiêu nhiều

bài ruột, vẫn bị Vũ Đình Ngôn hóa giải. Giờ đây lão còn một bài duy nhất là Trường Giang kiếm pháp. Có thể nói, các kiếm sĩ gặp lão đánh bài này không ai thoát khỏi sự thương vong.

Sở dĩ Lục Kiếm Anh được giang hồ phong “Trung Nguyên đệ nhất kiếm” cũng nhờ bài kiếm này, nên lão cao hứng đặt cho cái tên Trường Giang kiếm khách. Nhưng Lục Kiếm Anh mà so với Thang Nhược Ngư thì không có nghĩa gì cả.

Thang Nhược Ngư đưa chiêu “Trường Giang cồn cồn” (Sông trường Giang chảy cuồn cuồn) – kiếm khí tuôn ra một vùng mờ mịt, Vũ Đình Ngôn dùng Lôi âm kiếm pháp mà chống đỡ. Hai thanh kiếm gặp nhau, thanh cổ kiếm của chàng đánh bật thanh kiếm của lão, khiến vùng khí lạnh mù mờ ấy thành vùng ôn hòa.

Chàng đưa tiếp chiêu "Ô Thước lộng kiêu" để trả miếng, người xem thấy như có muôn ngàn lưỡi kiếm phủ xuống đầu lão !

Nếu là người khác, có lẽ họ đã bị bại dưới chiêu thức này rồi. Lão vội vàng đưa chiêu "Hạm ngoại Trường Giang" để hóa giải.

Với chiêu Hạm ngoại Trường Giang, lão đã đặt vùng kiếm quang của Vũ Đỉnh Ngôn ở một cõi riêng biệt (Hạm ngoại), không thể xâm phạm vào vùng an toàn của lão.

Đôi bên chưa ngã ngũ, lão đánh tiếp chiêu thứ chín "Hoàng hà viễn thượng" (Sông Hoàng Hà chảy lên cao). Chiêu thức này rất lạ, lão vận cả nguồn nội kinh phổ ra chiêu này, người lão như bay lên cao, sát khí hòa trong kiếm khí, bốc lên san

sát, một vùng mờ mịt như khí núi dưới nắng trưa !

Vũ Đỉnh Ngôn chuyển mình mong thoát ra vùng áp lực nặng nề ấy, nhưng vẫn thoát không khỏi.

Vũ Đỉnh Ngôn cả sợ, vội dùng Vô thượng kiếm pháp mà đối phó.

Chiêu của lão là một nghịch chiêu (nước chảy lên !), cũng nằm vào hàng tuyệt đỉnh, chàng phải đem một lần hai chiêu liên hoàn "Tam sinh thạch thượng" và "Thạch thượng phủ vân", chỉ nghe tiếng leng keng như chuông khua, thanh kiếm của Thang Nhược Ngư bay vọt ra ngoài và lão ngồi bẹp xuống đất !

Có thể nói, từ ngày bước chân vào giang hồ, họ Thang là người thứ nhì đáng để cho chàng gồm. Người thứ nhất là Bất Nhân đại sư.

Trước đây một khắc lão không tin, có một kiếm khách trẻ tuổi mà kiếm pháp ảo diệu hơn lão. Giờ lão đã thấy rồi, thì sự nghiệp của lão đổ ập xuống !

Tiểu Chân bước tới thọc kiếm vào bao cho lão. Vũ Đinh Ngôn an ủi lão bằng những lời hợp lý nhất. Đậu Bội Hoàn nhìn lão mà ngùi ngùi ! Đinh Ngôn nói :

— Kiếm pháp của Thang tiền bối vào bậc thầy của Lục Kiếm Anh ! Sở dĩ họ Lục có danh hiệu “Trung Nguyên đệ nhất kiếm” chẳng qua là quen lớn với Tiêu Dã Nguyên, được Tiêu Dã Nguyên và đồng bọn thổi phồng để mua lòng, thực tài không có, nên qua hai chiêu bị đệ tử của Âm Sát Tam Tuyệt chiêu Đông Điểm Khu chặt hết một tay !

Mỗi người nói mỗi câu để an ủi cho lão.

Thang Nhược Ngư mặt nhọc đứng lên.

Bỗng mọi người nhìn thấy dưới kia có bốn người đang hồi hả theo đường suối phi lên. Một người mặc y phục màu tía, ba người còn lại màu da trời, có người cầm lộng vàng.

Vũ Đinh Ngôn nhìn ra biết là ai rồi !

Chàng nói :

— Lão áo tía là Lại Minh Đường, tay sai của Tiêu Dã Nguyên. Nếu có mặt tại hạ đây, thì lão không dám để lộ cái giả tâm của mình.

Chàng nói xong vội tránh đi, nhưng Đậu Bội Hoàn thấy đám kia còn xa lắm, lão giữ tay Đinh Ngôn lại nói :

— Công tử võ công toát chúng, nhưng sự nhận xét về giang hồ không sắc sảo mấy ! Đứng về mặt giang hồ, Sơn Sư Tượng

chưa chắc là người có tội ! Phải nói, ông ta là người có tài tổ chức, nhiều mưu lược. Năm xưa Tiêu Dã Nguyên dùng cường lực để ép uống giang hồ tấn phong lên làm minh chủ, Sơn Sư Tượng một mình ra mặt chống đối ! Họ Sơn chỉ có công nhận cụ Minh chủ Trình Thiện Hư - vị này cùng phu nhân đã mất tích !

Dính Ngôn cướp lời :

— Chính mắt tại hạ thấy họ Sơn đi với đám Lữ Mậu Quỳnh, Lại Minh Đường, bây giờ nghe nói vậy ai tin ?

Đậu Bội Hoàn nói :

— Đó là cái thế gây ông đập lưng ông của lão. Cứ để chuyện ấy lại một bên, giờ xem đám náo nhiệt kia.

Về Dính Ngôn ẩn mình.

Tiểu Chân chỉ về hướng xa, nói :

— Lại còn một đám người ở tận cuối xa kia nữa.

Bây giờ bốn người kia lên tận nơi.

Lão áo tía kênh kiệu bước tới, đám Thang Nhược Ngư chỉ lấy mắt nhìn. Lão tự giới thiệu :

— Ta, Tả sư đồ Lại Minh Đường vâng lệnh đức Võ Lâm Minh chủ đến đây thu hồi cặp cá Bạch Noãn Ngư ! Chẳng hay các vị là ai, đến đây với mục đích gì ?

Tiểu Chân lễ phép nói :

— Tiểu nữ thừa mệnh Hoàng Hậu đến đây để đem Thanh Hồng song ngư về dâng Hoàng Hậu ! Đi có Ngự Lâm quân họ Vũ và... Tây Hoa Song kiếm hộ tống !

Đặt điều thật cao tay, nàng nói trơn như mỡ, tự nhiên như thật.

Người thừa mệnh võ lâm minh chủ

làm sao dám qua quyền cô bé thừa mệnh Hoàng Hậu ?

Lại Minh Đường nghe qua sững sốt, nhưng đếm lại thiếu một người. Lão nhìn đối phương, người nào cũng có vẻ nghiêm trọng. Lão nghiệm một hồi cũng có chuyện để nói :

— Loại cá này đã có từ mấy trăm năm nay, đâu có trường hợp nào Vua chúa sai người đến lấy ? Các người sao dám đặt điều thế ?

Tiểu Chân nói :

— Từ năm mươi năm trở về trước, đất nước không thái bình, Vua chúa lo việc nước. Ngày nay, hoàng cung tập trung nhiều cao thủ, nên mới có việc này. Ngài vi phạm quốc lệnh coi chừng bị tru di đó !

Lại Minh Đường nghe qua cũng sợ, nhưng lão nhìn đi nhìn lại, thấy mấy người

chỉ là một đám vô danh không làm gì được lão, lão hùng hổ nói :

— Tiểu nha đầu kia dám ngoa ngôn ! Vậy chỗ chiếu chỉ của Hoàng Hậu đâu ?

Tiểu Chân mỉm cười :

— Tường đầu rằng với chức tả đồ, hữu lại gì đó ngài biết nguyên tắc lắm chứ, coi ra thì không gì cả. Chiếu chỉ là khi nào truyền lệnh cho ai đó, đằng này là cá sao lại viết chiếu chỉ ? Còn ngài đi lấy cá, có chỉ lệnh của lão minh chủ không ?

Lại Minh Đường cứng miệng, lão áp úng :

— Ta... Ta cũng thừa lệnh qua khẩu lệnh.

Tiểu Chân cười nhạt :

— Khi này có con của lão họ Tiêu đi với gã họ Đào cũng nói là đi lấy cá cho

cha hấn, bị ta đuổi về ! Bây giờ ngài về nói với lão rằng, lệnh của mình chủ không bằng lệnh của vua !

Lại Minh Đường ngó qua các tay thuộc hạ như ngầm hỏi. Một tên nói :

— Các người làm việc cho triều đình, sao lại không mặc phẩm phục ? Nếu có phẩm hàm quốc tước chúng ta vâng lời thôi !

Tiểu Chân nói khơi khơi :

— Lý thì nói không cùng ! Chúng ta không thích phò trương cân đai áo mào, cũng không mỡ lồi, chứ vị hãy quay lại.

Lại Minh Đường ra uy :

— Ai chống lại ta là chống lại võ lâm minh chủ !

Đậu Bội Hoàng và Thang Nhược Ngư nổi giận, cùng nói một rập :

— Ta chống lại Tiêu Dã Nguyên. Ít hôm nữa giang hồ sẽ kéo đến vô lâm đình mà hỏi tội lão !

Tiểu Chân nổi lời .

— Ta nghe nói lão họ Tiêu sắp đi cưới vợ. Bảy mươi lấy gái hai mươi ! Ta sẽ tấu với Hoàng thượng tặng cho lão chiếc xe dê !

Lại Minh Đường liền tung chưởng nhắm vào Tiểu Chân ! Đậu Bội Hoàn vội lướt tới, tung chưởng ra đỡ.

Ba tên còn lại cũng tiếp tục xuất thủ.

Bây giờ Vũ Đình Ngôn bước ra.

Lại Minh Đường liếc thấy cả sợ, tay chân run bầy bầy, bị Đậu Bội Hoàn nện cho một chưởng, lão bay tạt vào vách, vỡ đầu chết tốt !

Ba tên tay sai, xem thấy hồn vía lên

mây, nháy ra ngoài chạy bay xuống suối, bỏ lại cờ lọng và cái xác.

Tiểu Chân phóng người theo, chặn trước mặt chúng, nói :

— Không ai thêm giết các người !
Hãy mang xác Lại Minh Đường đi !

Ba tên kia không biết làm sao, đành phải nghe lời.

Tiểu Chân nói :

— Lại có dám đi tìm cá nữa kia !

Những người mới đến, nhìn thì thế Lại Minh Đường mà chột dạ.

Trong ba người mới đến đó, kẻ nào cũng dị dạng, có một người không rõ đàn ông hay đàn bà.

Vũ Đinh Ngôn và Tiểu Chân không biết họ là ai. Đậu Bội Hoan xỏ một tràng :

— Ba vị Tiên - Thánh - Hiền lâu

nay vẫn mạnh giỏi a ? Tại hạ nghe nói Cù Tiên Khách về lại Nga Mi, Thánh Trí Hầu Nhân Thục và Hiền sĩ Mạc Như Ngọc đã tìm nơi qui ẩn, nay có sao lại sum họp ?

Cù Tiên Khách là lão có tướng mạo vạm vỡ, nói :

— Tệ bạc thì thôi ! Lão phu đã lú lẩn không biết quý vị là ai. Lão phu ngụ dưới chân núi Nga Mi chứ không dính gì với đám Nga Mi ấy cả.

Tiểu Chân nói :

— Bách Noãn ngư bị Tiểu Chân này xơi tái rồi ! Ba vị đến trễ quá !

Thánh Trí nói tỉnh :

— Không sao ! Cá đây lâu tiêu lắm !
Cứ mổ bụng cô nương ra, tự khắc có cá thôi !

Tiểu Chân nói :

— Vậy là quý vị tuyệt tình với giang hồ rồi ! Tiểu nữ mời Hiền sĩ “lão nương” Mạc Như Ngọc ra tay !

Hiền sĩ châm biếm :

— Ủa, cô bé tên gì ? Đã khám ta bao giờ chưa mà biết “lão nương” ?

Tiểu Chân hội ý với Vũ Đinh Ngôn điều gì đó rồi đi ngay !

Cù Tiên Khánh la lớn :

— Con nhỏ kia, đứng lại !

Tiểu Chân không lý gì đến lão. Nàng nhấp nhổm mấy cái, rồi hút trong rừng núi !

Cù Tiên Khách có theo cũng không kịp, liền cử chương đánh Đẩu Bội Hoàn.

Cù Tiên Khách tuổi già, mà sức chương mạnh lại nhanh, khiến ai nấy ở ngoài đều khâm phục.

Đẩu Bội Hoàn giơ song chương ra đỡ. Chương lục hai bên tương đương nhau.

Thang Nhược Ngư nói với Vũ Đinh Ngôn :

— Ba người này không chủ trương chánh tà. Có lúc họ làm việc rất tình lý, có lúc họ làm không có đạo nghĩa gì cả !

Hiền Sĩ Mạc Như Ngọc bất ngờ tung chương đánh và Vũ Đinh Ngôn. Chàng tránh khỏi, và đánh trả lại.

Còn Thánh Trí Hậu Nhân Thục thấy đứng không cũng buồn, liền rút kiếm ra đánh với Thang Nhược Ngư. Ba cặp đấu với nhau thành một trận long trời lở đất.

Đẩu Bội Hoàn đánh càng lúc càng hăng, ông đưa ra toàn những chiêu thức kỳ bí, khiến Cù Tiên Khách mệt lã.

Vũ Đinh Ngôn thấy Hiền sĩ đem toàn

những tuyệt chiêu ra đấu với chàng, kèm theo những luồng nhu kinh rất êm dịu, nhưng cũng rất hiểm độc.

Vũ Đinh Ngôn vận cương kinh bao phủ khắp châu thân, chàng hết sức bình tĩnh đánh ra một chuỗi tới hậu...

Hiền sĩ bây giờ không còn nét của một cao đồ trong phái nho gia nữa.

Lão đau đớn nhảy ra khỏi trận chiến, bỏ đi xuống núi một mình.

Cù Tiên Khách thấy Hiền sĩ trọng thương, lão không ham đánh, vội nhảy ra ngoài vòng chiến, nói :

— Thánh Hiền cũng phải giữ đạo của Thánh Hiền. Chư vị xứng đáng là những võ gia chân chính. Trên đường đi, gặp ai đi bất cá, ta sẽ bảo họ trở lại.

Lão nói xong cũng đi luôn !

Thang Nhược Ngư thấy hai lão đi rồi, mà Hầu Nhân Thực vẫn còn giữ đúng kiếm vị, không bị ảnh hưởng. Ông khen :

— Thánh Trí không hổ danh là một kiếm khách thượng thừa.

Ông nhảy ra ngoài nói tiếp :

— Hai vị kia đã đi rồi ! Muốn đấu xin hẹn dịp khác.

Thánh Trí cười nói :

— Hãy mài kiếm cho sắc để đi dụ đám “ cường hôn ” của Tiêu Dã Nguyên thú vị hơn ! Xin chào !

Bây giờ còn lại ba người. Họ ngồi lại nói chuyện.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Sở dĩ ta hợp tác với Sơn Sư Tượng là vì, lão ấy là người tài năng, lại có công bồi đắp cho nền y học và võ học. Lão lại

là người độc đoán. Nói tóm Sơn Sư Tượng là người đứng bên biên giới của công và tội.

Vũ Đinh Ngôn hỏi :

— Sao Đậu tiền bối dời phái Cán Hoa sang đây ?

Đậu Bội Hoàn nói :

— Nơi đây tương đối ạp toàn. Sau khi Vũ Công Tử vào phá nơi đó, một số cao thủ lánh mặt, vì họ không muốn đổ máu nhiều. Bây giờ họ tụ về đó khá đông. Ở Chung Nam này chỉ là tạm mà thôi !

Đinh Ngôn lại hỏi :

— Còn việc Kim Hòa Nhân với lão Đề Cư thì sao ?

Đậu Bội Hoàn nói :

— Người và vật hiện ta còn giữ, kể cả báu vật của Vô lâm. Nếu công việc ổn

định rồi, ta sẽ phát hoàn lại cho khổ chủ ! Nay gặp công tử, ta giao Kim Hòa Nhân nhờ trả lại cho Hòa giáo. Sau khi công tử điều đình với Giáo chủ Tô Lão Đạt xong, nếu ngài hứa không giết Đề Cư, ta sẽ cho Đề Cư về đó !

Mặt trời gần lặn, Tiểu Chân xuất hiện. Nàng nói :

— Cặp cá đã bắt và chuyển sang nơi khác rồi. Chúng đã sinh được cặp cá con.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Đó là phần riêng của quý vị, chúng ta không xâm phạm đến. Cũng không tiếc lộ cho bất kỳ ai biết.

Thăng Nhược Ngư nói :

— Bây giờ ta về lại Tây Động. Chẳng hay công tử chừng nào trở lại đó ?

Đinh Ngôn nói :

— Ngày mai vãn bối khởi hành ! Xin hai vị hết lòng giúp đỡ cho.

Thang Nhược Ngư và Đậu Bội Hoàn đứng lên giả từ.

Còn lại cảnh im vắng với Đính Ngôn và Tiểu Chân.

Tiểu Chân nghe Vũ Đính Ngôn nói, “mai đi”, lòng nàng chầm lìm xuống. Tiểu Chân nói :

— Bây giờ ta giải quyết cặp cá này ra sao ?

Đính Ngôn nói :

— Biết chúng là bảo vật hiếm có, nhưng chúng đùa với nhau có đôi có cặp, lại có cá con nữa ! Tại hạ không dùng chúng đâu. Tiểu thư giải quyết thế nào tùy ý.

Tiểu Chân nói :

— Ta cũng cùng một ý với công tử ! Ăn chúng vào mà mọc thêm đôi cánh, ta cũng quyết không dùng !

Vũ Đính Ngôn nhìn chăm chăm Tiểu Chân. Nàng gầy quá ! Đính Ngôn nói :

— Nếu tiểu thư không mang tính tranh đoạt và cầu tiến, thì suốt đời tiểu thư vẫn hiu hút mà thôi !

Nàng dịu dàng nói :

— Ta cũng nghĩ đến chuyện này chứ công tử ! Cảnh một mái nhà êm ấm, đôi bạn, nó đi qua khỏi giấc mơ của ta rồi !

Vũ Đính Ngôn làm gì không hiểu ý của Tiểu Chân ! Nhưng vấn đề tình yêu phải hết sức tế nhị.

Đính Ngôn nói :

— Tiểu thư ạ, người đi trên sông cũng như đi trong rừng, cứ đi tới thì mới

thấy lối mở ra. Vũ Đình Ngôn này đã có phôi gan mổ bụng mà giúp tiểu thư được việc, tại hạ cũng không chối từ !

Thật là một lời đầy hào khí !

Tiểu Chân nghe chàng nói, xúc động đến ứa nước mắt !

Nàng nắm tay Vũ Đình Ngôn dẫn chỉ nơi thả cá.

Nàng nói :

— Mai công tử đi, cho ta đi với. Dù đi khắp đất cùng trời ta cũng muốn đi chung với công tử !

Đình Ngôn đùa :

— Vậy mà... người ta đòi móc mắt chặt tay Đình Ngôn này. Thật tội nghiệp cho hân quá !

Tiểu Chân buồn buồn :

— Nghĩ mà giận mình ! Ta hành hạ

công tử nhiều quá. Mỗi lần nghĩ đến ruột gan đau nhói lên. Cho xin lỗi nhé !

Vũ Đình Ngôn lại nói lảnh sang việc khác :

— Tiểu thư đã khám tòa Tiên Động kia chưa ?

Tiểu Chân nói :

— Ta cũng chỉ mới vào phòng ngoài. Muốn vào bên trong đó, nhưng nghĩ sao ta lại thôi ! Việc gấp quá, nếu không ngày mai chúng ta vào đó thử ! Hoặc giả, khi nào thuận tiện công tử nên vào cho biết !

Vũ Đình Ngôn hỏi :

— Tiểu thư có biết việc cưới vợ của Tiểu Dã Nguyên không ? Lão cưới ai mà gọi là cưỡng hôn ?

Nàng đáp :

— Nghe đâu rằng, lão cưới một cô

gái ở Tiêu Dao phái ! Cô ta cương quyết không chịu. Nhiều người vẫn hướng ứng cô ta trong việc này. Bà Thúc Tú Oanh từ đâu đó hiện về, ra sức ép uống cô ta.

Theo dự định lập đông này là ngày đám cưới !

Vũ Đinh Ngôn giật mình, bồi hồi. Không rõ, nạn nhân đó có phải là Tần Nga chăng ? Nhưng dù là ai, hôn nhân bị cưỡng bức, thì chàng quyết làm tới nơi !

Vũ Đinh Ngôn hỏi :

— Tiểu thư có biết do đâu mà Thúc Tú Oanh ép uống như vậy ?

Tiểu Chân nói :

— Sự việc này có lẽ do Thúc Tú Oanh. Bà ta thấy không lợi dụng được họ Sơn, bây giờ quay sang lợi dụng họ Tiêu. Ta đang điều tra việc này. Cứ chờ đó !

Đinh Ngôn nói :

— Công việc của Hòa giáo và Phái Tiêu Dao gấp lắm ! Có lẽ khuya nay chúng ta lên đường ! Ý tiểu thư thế nào ?

— Tiểu muội cũng nghĩ vậy.

Tiểu Chân đã đổi cách xưng hô.

Nhìn hai con cá thong thả bơi, Vũ Đinh Ngôn nói :

— Song ngư ! Nếu nói về tuổi tác, thì song ngư lớn tuổi hơn hai ta. Chúng ta không nên xâm phạm đến cuộc sống của các người. Một thời gian nữa, chúng ta sẽ trở lại nơi đây để đem các người trở về chốn cũ. Bây giờ chúng ta cần phải đi !

Hai người đứng lên theo giòng sông lần mò đi xuống. Đi một hồi, bỗng Vũ Đinh Ngôn nói :

— Lại có người vì cá mà lên nữa kia !

Họ đường hoàng đi đến để chạm mặt ? Bên đối phương cũng có hai người. Vũ Đình Ngôn tăn lờ lách mình đi. Đối phương có một người trầm giọng :

— Đứng lại đó !

Nghe giọng nói, Vũ Đình Ngôn không biết là ai. Họ Vũ biết một điều, người này có một nội lực ghê gớm.

Chàng dừng lại, hỏi :

— Hai vị có việc gì để hỏi ?

Hắn hỏi lại :

— Các người từ đâu đến đây và đi đâu giờ này ?

Tiểu Chân “hử” một tiếng nói :

— Ta là chủ nhân của vùng này !

Hai vị không phải là vua chúa mà có giọng trịch thượng quá ! Tránh đường !

Hai tên kia vào cỡ tuổi trung niên, nhìn thấy cặp Đinh Ngôn, Tiểu Chân thanh thản, đồ đạc mang theo hơi nhiều, bọn chúng nghi những người này có liên hệ tới cá. Liên hỏi :

— Hai người đã ăn cá rồi phải không ?

Tiểu Chân đáp gọn :

— Vừa ăn xong !

Nàng nói như vậy cũng phải. Bởi vì nói cách nào khác cũng bị gây sự.

Hai tên kia tấn công liền ! Vũ Đình tránh khỏi ngọn chưởng hung hãn của hắn, nói :

— Không phải vì một miếng ăn mà đến chỗ đôi mạng. Hai vị nên dừng tay là hơn !

Hai gã kia làm lì mửa chuông đánh liên hoàn.

Vũ Đính Ngôn tức mình nện cho hẳn một đám, tên nọ trúng đòn ngã ngựa ra.

Tên còn lại thất kinh, ló ngó một hồi cũng bị Tiểu Chân đánh ngã.

Tiểu Chân nói :

— Trình độ võ công của hai tên này không tệ. Nhưng họ cũng háo hức gặp kỳ duyên, tâm tính không tu dưỡng, thật đáng tiếc.

Cả hai tiếp tục lên đường, bỏ mặc hai gã giang hồ nằm đó.

Dọc đường họ cố tránh những người đi tìm bách oán ngư.

Từng tốp người xuôi ngược, kẻ nói cá còn, người nói cá mất, và cũng không biết

bao nhiêu tin đồn đồn dập khác. Có người nói :

— Cặp thanh hồng ngư bị Đẩu Bội Hoàn nuốt sống !

Người thì đồn :

— Vô lâm minh chủ Tiêu Dã Nguyên đã sai đệ tử đi thu rồi !

— Đức Hoàng hậu đã sai ngự lâm quân đi bắt cặp cá đó.

...

Vũ Đính Ngôn từng chạm mặt những người đi tìm cá, họ hỏi thăm :

— Công tử đi trên ấy về, có hay tin Vũ Đính Ngôn đi hướng nào không ?

Những lúc như vậy, Đính Ngôn hay Tiểu Chân phải trả lời :

— Không biết !

Một ngày kia họ đi đến địa phận Tây động. Đường như hầu hết tất cả các bang phái giang hồ, tổ đường của họ đều ở trên đồi núi. Và Tây Chung Nam phái cũng vậy.

Họ đi đến đâu cầu để rẽ vào Tây động, một đệ tử của phái này có nhiệm vụ canh cầu, đón họ lại hỏi :

— Hai vị tìm ai ?

Đỉnh Ngôn nói :

— Bọn tại hạ là người quen biết với hai vị chương môn Thang, Đậu. Chẳng hay hai nhị vị chương môn đã về chưa ?

Gã đệ tử nói :

— Gia sư có việc cần phải xuất môn. Nay hoặc mai mới về.

Như vậy họ biết Đậu Bội Hoàn và Thanh Nhược Ngư bị rắc rối dọc đường.

Vũ Đỉnh Ngôn nói :

— Cho tại hạ gặp Sơn Sư Tượng.

Hắn đáp :

— Sơn tiên bối vừa dẫn hai đệ tử đi rồi !

Tiểu Chân nói :

— Chiều bọn này sẽ ghé lại.

Vũ Đỉnh Ngôn và Tiểu Chân trở lại lộ chính, họ hơi lo vì công việc trễ nãi.

Tiểu Chân bây giờ mới nhìn thấy nước da vàng của Vũ Đỉnh Ngôn. Nàng nói :

— Trên giải đất Trung Nguyên có một con suối tên là Hoàng Tuyền, nước trong và ngọt, nhưng nếu ai uống vào một vài lần, thì nước da trở màu vàng. Chất độc thấm vào gan, không bao lâu tính mệnh sẽ hư hỷ ! Cặp Bách Noãn ngư có công dụng trị bách độc. Giá mà công tử chịu dùng nó, có thể chữa được chứng này !

Vũ Đính Ngôn mỉm cười :

— Cảm ơn tiểu thư quá lo. Nhưng xét ra sống chết đều có mạng. Những vật linh đều có số. Tại hạ không có công đức gì nên không dám dùng chúng. Không ai sống ngàn năm vạn năm đâu.

Hai người bước vào quán ăn.

Tiểu Chân nói :

— Dường như công tử ít thích rượu ?

Đính Ngôn nói :

— Có ba hạng người uống rượu, nhưng chung qui vẫn một loại thôi ! Người ta uống vì bạn, người ta uống vì mình, hoặc vì thói quen.

Vũ Đính Ngôn gọi tiểu nhị đem Miêu thử tửu và Thạch giải.

Tiểu Chân nhìn Vũ Đính Ngôn chăm chăm nói :

— Té ra công tử là tay bợm nhậu.

Họ ăn uống nói chuyện với nhau. Đột ngột Tiểu Chân nói :

— Tiểu Dã Nguyên đứng đầu vô lâm hiện nay. Ba đứa con trai lão người nào võ nghệ cũng cao. Đứa út là vị hôn phu của Lục Ý Nhi, giang hồ phong là Lục Thủ công tử (vị công tử sáu tay), đứa con gái tên Tiểu Bích Ngọc, có mỹ hiệu là Bạch Nhân nương, võ công không kém ai. Vũ Đính Ngôn đã gặp Lục thủ công tử rồi. Lối đồn không hợp với thực tế. Vũ Đính Ngôn hỏi :

— Sao lại có hiệu Bạch nhân nương ?

Tiểu Chân chum chim cười :

→ Bạch nhân nương là người kiêu kỳ. Không có công tử nào lọt mắt xanh của nàng. Cô ấy thách đấu nếu công tử nào từ

hai mươi đến ba mươi tuổi thắng được cô ta, cô ấy chịu nâng khăn sửa giáp !

Đính Ngôn cười nụ :

— Vậy là Tiêu tiểu thư phải chịu làm lẽ rồi ! Cao số lắm !

Vừa lúc ấy có Đậu Bội Hoàn, Thang Nhược Ngư và Sơn Sư Tượng bước vào !

Dường như họ Sơn được nghe hai người kia nói qua đức độ của Đính Ngôn. Lần này lão nhìn chàng bằng con mắt khác lạ hơn lúc trước, con mắt của người bạn hơn của người thù !

Hai bên chào nhau.

Sơn Sư Tượng nói :

— Lần trước ta gặp công tử tuy một hoàn cảnh và một tư thế khác. Chuyện phải quấy khoan hãy nói ở đây, hãy bàn kế hoạch đối phó với Tiêu Dã Nguyên.

Mọi người chú ý nghe lão nói :

— Trước đây họ Tiêu giúp cho Trình Thiện Hư là cựu minh chủ, sau đó lão tìm cách ám toán vợ chồng họ Trình, ép buộc giang hồ để lên làm minh chủ...

Tiểu Chân hỏi :

— Bây giờ sinh mệnh của vợ chồng Trình Minh chủ như thế nào ?

Sơn Sư Tượng nói :

— Thật ra chưa biết Trình Thiện Hư chết hay sống. Bắt đầu từ ngày đó, Tiêu Dã Nguyên cố ý tiêu diệt các cao thủ, nhất là những người đối lập. Sư ti chương môn ta qua đời, giao quyền lại cho Thúc Tú Oanh...

Vũ Đính Ngôn hỏi :

— Ngài ép buộc họ Thúc phải làm điều gì đó thật trái với công đạo, cuối cùng

bà ta bị ai đầu độc rồi chức chương môn giao lại cho Tân Nga ?

Sơn Sư Tượng nói :

— Việc đó không phải ! Lão họ Tiêu bí mật đang dúi với Tú Oanh. Còn ta thì chống họ Tiêu, nhưng với cái chức Hộ pháp Tiêu Dao phái làm sao tập hợp được giang hồ để chống ? Nên ta phải tách rời Tiêu Dao phái để thành lập phái Cán Hoa, dành lại một số đông cao thủ lẫn các nhà thông thái !

... Trong lúc đó, theo bản qui, chương môn không được lập gia đình. Thúc Tú Oanh tương kế tựu kế, giao chức chương môn lại cho Tân Nga, mục đích Tú Oanh muốn chính thức đi tới Tiêu Dã Nguyên.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Kẻ phản Tiêu Dao phái là Thúc Tú Oanh chứ không phải Sơn Sư Tượng.

Tú Oanh đã bí mật mời Tiêu Dã Nguyên đến Tiêu Dao phái, họ Tiêu thấy hai cô gái sắc nước hương trời là Tân Nga và Đái Ngoạn Kiều dù tuổi đáng con lão, lão cũng mê một luôn, bỏ rơi họ Thúc. Tú Oanh thấy vậy giao chương ấn cho Tân Nga rồi đẩy vào rừng Lộc Môn, giúp Ngoạn Kiều với Chung Đại Định, một mặt vờ phao tin bị đầu độc, một mặt tiếp tục quan hệ với lão họ Tiêu ! Bấy giờ tình thế khác hẳn !

Tiểu Chân nói :

— Sự việc càng lúc càng sáng ra rồi. Xin chư vị nói tiếp !

Sơn Sư Tượng nói :

— Dĩ nhiên lão họ Tiêu cao tay ấ hơn. Một mặt lão ân ái với họ Thúc, cũng vừa lúc Vũ công tử báo Tân Nga trả chương ấn lại cho Thúc Tú Oanh, thì cũng trong lúc đó lão tuyên bố với giang hồ đi cưới

vợ người Tiêu Dao phái. Thúc Tú Oanh không dám ra mặt. Sau cùng lão ve vuốt Thúc Tú Oanh quay sang một ngõ khác. Ta đang điều tra lỗi này !

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Chuyện đó cũng sắp đến hồi kết thúc. Bảy giờ Dậu tiên bối giao Kim Hòa nhân cho tại hạ, trên đường đi Hỏa giáo, vãn bối ghé lại Tổ đường Tiêu Dao, xem sự tình như thế nào !

Đậu Bội Hoàn đứng lên toan đi, bỗng một cô gái mình mẩy đầy bụi bặm, nhưng gương mặt trong sáng bước vào quán. Cô gái bỗng đứng khựng lại khi trông thấy Vũ Đinh Ngôn đang ngồi với đám người này.

Vũ Đinh Ngôn thân thốt gọi :

— Tuyết Nhạn !

Kịp lúc đó Tuyết Nhạn cũng gọi lên :

— Đinh Ngôn !

Nàng chạy bay tới !... Bất kể cho Tiểu Chân đang nhìn nàng một cách khó chịu, nàng vẫn ôm chặt Vũ Đinh Ngôn, Tuyết Nhạn nói :

— Công tử đi đâu ? Có biết bao nhiêu người chết vì công tử không ?

Vũ Đinh Ngôn nghe tai mình kêu ve. Chàng không biết phải trả lời đi đâu. Đinh Ngôn hỏi :

— Ai chết ? Tại sao chết ?

Tuyết Nhạn nói tự nhiên :

— Trông quá mà chết ! Ca Linh, Tân Nga, Uyển Nhu, Hải Đường, Ngoạn Kiều... dường như đang thoi thóp.

Vũ Đinh Ngôn giới thiệu từng người. Tiểu Chân cười, nói :

— Ta nghe Độc Cô tiểu thư là tay uyên bác. Hôm nay mới gặp.

Tuyết Nhạn trả đũa :

— Không dám, ! Ta cũng nghe đại danh của Chân tiểu thư lâu lắm. Tiểu thư là chương môn của Độc Nhân phái. Nghe nói tiểu thư có gương mặt xấu ghê gớm, không hiểu sao gặp Vũ công tử lại liện đẹp ra vậy ?

Vũ Đình Ngôn không muốn sự tình dòng dòng, liền hỏi Đâu Bội Hoàn đi lấy Kim Hòa Nhân.

Đâu Bội Hoàn đi rồi, Tuyết Nhạn nói :

— Ta tin rằng Kim Hòa Nhân không còn ở đó nữa đâu !

Ai cũng thất kinh nhìn nàng để chờ nghe lời giải thích.

Tuyết Nhạn nói :

— Tên Trịnh Ninh Sơn vốn là gã đầu trộm đuôi cướp. Hắn được Sơn chủ nhân tin dùng. Nay ba vị chương môn cùng ra ngoài một lúc, thế nào hắn cũng sinh trò manh tâm ! Cứ chờ thì thấy rõ.

Vũ Đình Ngôn tự hỏi : “Có lần Độc Cô Tuyết Nhạn nói, nàng là con của Sơn Sư Tượng. Nhưng gặp họ Sơn, hai bên tình queo nghĩa là sao ?”

Sơn Sư Tượng nói :

— Ta gặp tiểu thư một vài lần rồi. Ta tin rằng lần này tiểu thư đoán sai. À, ta biết Tô Lão Đạt giáo chủ Bái Hòa giáo vô công tuyệt luân. Công tử lên đó, nói với Tô giáo chủ giúp giang hồ một tay để tiêu diệt nhóm ngụy minh chủ này !

Thang Nhược Ngư nói :

— Không mấy khi Tô giáo chủ xuống núi ! Nhưng tính ra giang hồ không thiếu

gì tay kiệt xuất. Dứng đâu vô lâm là Độc Cô Đại Tồ, Nhật Nguyệt kiếm vương, Đông Phương Sâm, Ngọc Tinh phụ nhân, Đồng Điểm Khu, Tuệ Đán... Dưới đó một chút là Càn Du, Thái Nhiên, Vũ Đỉnh Ngôn, Sơn Sư Tượng, Tiểu Chân, Tần Nga, kể thêm cô bé này nữa...

Vừa lúc đó Đậu Bội Hoàn đến, có hai vệ sĩ mang hộp bọc vải đỏ.

Vũ Đỉnh Ngôn và Tiểu Chân chạy ra đứng với tư thế nghiêm trang. Còn Tuyết Nhạn cứ ngồi cười khúc khích mãi.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Đây là vật thiêng liêng Bái Hòa giáo ! Bàn nhân nhờ Vũ công tử đem giao tận tay cho ngài !

Tiểu Chân nói :

— Đậu tiên bối ! Thời buổi sóng gió

này mọi sự đều khó tin. Tiên bối phải cử người đi theo bọn vân bối ! Trước nhất tiên bối hãy kiểm soát lại Kim Hòa Nhân này trước mặt mọi người để biết chân giả.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Khi Dê Cư mang vật này đến, ta và Sơn Sư Tượng đã xem qua Kim Hòa Nhân. Bây giờ vào quán mà xem lại.

Mọi người cùng vào. Đậu Bội Hoàn đặt hộp lên bàn, mở tấm vải điều ra.

Dường như ai cũng có linh cảm một sự không may. Tay họ Đậu run run mở nắp hộp ra...

Mọi người cùng thấy đó là bức Tượng Quan Thế Âm bằng đồng, còn tượng Kim Hòa Nhân biến đâu mất !

Ai cũng thất kinh nhìn sang Độc Cô

Tuyết Nhận. Sơn Sư Tượng và Đậu Bội Hoàn đổ mồ hôi !

Độc Cô Tuyết Nhận cười nhạt, hỏi :

— Vụ này giải thích sao cho Sơn chương môn ?

Sơn Sư Tượng chết lặng không trả lời được.

Đậu Bội Hoàn nói :

— Trước ngày đi Nhận Sầu giản, ta và Sơn Sư Tượng mở xem một lần nữa vẫn là Kim Hòa Nhân ! Hiện tại lão Đề Cư vẫn còn ở Tây Động. Chìa khóa tử ta giữ. Biết làm sao giải thích vụ này ? Trời ơi !

Lão thốt có vẻ đau đớn !

Sơn Sư Tượng mặt cắt không có chút máu ! Thang Nhược Ngự cũng sợ không kém.

Vũ Đinh Ngôn nói :

— Việc ở trong, trong động, trong quyền của quý vị mà còn dễ bị đánh tráo, thì còn nói gì việc giang hồ. Mất Kim Hòa Nhân là gây thù chuốt oán với Bái Hòa giáo !

Tuyết Nhận nói :

— Quý vị chủ quan mới sinh ra việc này ! Tuy vậy ta vẫn còn mạnh mẽ truy tìm ra thủ phạm !

Sơn Sư Tượng sáng mắt lên, hỏi :

— Xin tiểu thư nói rõ cách đó !

Độc Cô Tuyết Nhận nói nhanh :

— Kim Hòa Nhân chưa mất ! Các vị giờ hãy về canh giữ mấy lối ra vào. Nội bất xuất ngoại bất nhập. Ba tên Đề Cư, Trình Ninh Sơn và Đào Tiểu Lan phải theo sát thật kỹ chúng ! Bọn này lo điều tra bên ngoài !

Họ bàn thêm vài trường hợp nữa rồi chia tay !

*
* *

Tiểu Chân hỏi :

— Hai vị khám phá ra thủ phạm chưa ?

Tuyết Nhạn nói :

— Họ đánh tráo kiểu này thì dễ tìm lắm !

Tiểu Chân nói :

— Xin tiểu thư trình bày cặn kẽ hơn !

Tuyết Nhạn nói :

— Ta tin rằng, theo kế hoạch ta, chắc chắn trong một vài ngày, ta sẽ tìm ra Kim Hòa Nhân. Chứng ấy ta đề nghị tiểu thư nói rõ một việc.

Tiểu Chân hơi nghiêm giọng :

— Dường như Độc Cô tiểu thư không thích ta đi chung... ? Tiểu thư yêu cầu ta nói rõ việc gì ?

Tuyết Nhạn cười cười :

— Không thích đi chung là sao ? Càng đông càng vui ! Việc phải nói là sau vụ này ! Bây giờ cứ tiếp tục việc Kim Hòa Nhân. Trước nhất, kẻ lánh tráo này đã được thấy bức tượng Kim Hòa Nhân. Chẳng những vậy, hắn còn ôm thử bức tượng đó nữa mới biết sự nặng nhẹ, để chọn bức tượng khác có sức nặng tương đương. Vì vậy mà Đậu Bội Hoàn ôm hộp ấy không biết sự đánh tráo !

Tiểu Chân khen :

— Phân tích thật khúc chiết !

Tuyết Nhạn nói tiếp :

— Ngoài ra hắn còn có chìa khóa

riêng để mở tù. Ta kết luận : Thủ phạm là người của Tây Động, nói rõ hơn là kẻ thân cận của Đậu Bội Hoàn hoặc Sơn Su Tượng, là một trong ba tên : Dề Cự, Trịnh Ninh Sơn, hoặc Đào Tiểu Lân. Nhưng điểm nặng vẫn là Trịnh Ninh Sơn.

Vũ Đình Ngôn nói :

— Khi này tiểu ~~thầy~~ đề nghị theo dõi ba tên này, sao bằng bắt giữ họ để khai thác ?

Tuyết Nhạn nói :

— Khai thác mà họ không chịu chả ý giết họ sao ? Có gian phải có ngoan chứ ? Theo dõi còn có cơ hội tóm được, còn bắt họ coi như mất luôn !

Vũ Đình Ngôn nói :

— Thật là lạ, bố của Trịnh Ninh Sơn là Trịnh Mậu Trung, chính mắt tại hạ thấy

lão đi với Tiêu Dã Nguyên, sao Sơn Su Tượng lại nhận Trịnh Ninh Sơn là kẻ gian ác vào phái mình ?

Tuyết Nhạn nói :

— Một phần gã họ Trịnh mềm mại. lại bảnh trai, phần nữa Sơn Su Tượng ưa dùng chước gây ông đập lưng ông Hãn ông có ý gì đây. Nhưng lần này ông ta sợ rồi !

Nàng nói tiếp :

— Như vậy, kẻ gian chắc chắn còn ở Tây Động chứ chưa ra ngoài. Bởi vì khi vắng mặt Đậu, Thang thì Sơn Su Tượng còn ở nhà, kẻ gian chưa dám làm. Hồi sáng này họ Sơn đi, bọn chúng mới hành sự. Kể đến chúng ta xuất hiện, nên chúng chần bước.

Vũ Đình Ngôn gật đầu, nói :

— Nghị luận như vậy là chín lăm, nhưng không biết còn kẻ hở nào không ?

Tuyết Nhạn nói :

— Nếu có kẻ hở thì nước lụt chứ hẳn không lụt. Nơi đây có chùa quan Âm tự, chúng ta vào đó hỏi, sự việc chắc chắn xảy ra !

Tiểu Chân sáng mắt lên, cười :

— Tiểu thư trí não bén nhạy lạ lùng ! Khó mà tin tiểu thư là người ngoài cuộc với kẻ gian. Cứ vào chùa hỏi, chùa có mất bức tượng Quan Âm không và hỏi có ai đi viếng chùa không, là ra hết mọi việc !

Ba người bí mật đến Quan Âm tự, họ đóng vai là kẻ hành hương !

Sau khi lễ Phật xong, Vũ Đình Ngón gặp Sư trụ trì. Chàng vừa nói chuyện đạo pháp, vừa xét tướng mạo nhà sư.

Đính Ngón hỏi :

— Bạch hòa thượng, ngài có kiểm soát lại, quý tự đã mất tượng đức Quan Âm vào sáng nay không ?

Hòa thượng cho đó là việc bất ngờ ! Ông đích thân qua các thiền phòng để khảo sát. Một hồi ông đến gặp Vũ Đình Ngón nói :

— Quả có mất bức tượng Quan Âm hồi sáng này ! Vì lúc khuya bản tăng công phu sớm thì thấy bức tượng vẫn còn !

Ông cho người đi gọi vị tri khách tăng đến hỏi :

— Sáng nay có bốn đạo nào đến chùa ?

Tri khách tăng đáp :

— Bạch hòa thượng, có vị thí chủ người Tây Động tên là Trình Linh Sơn đến

lễ phật ! Người đó thường đến chùa này Hòa thượng đã biết rồi ! Linh Sơn nói về Phật pháp tỏ ra hiểu nhiều lắm !

Hòa thượng lại hỏi :

— Họ đi mấy người ?

— Bấm, chỉ có mình vị thí chủ ấy thôi ! Nhưng cũng không rõ người ấy ra về lúc nào ?

Vũ Đỉnh Ngôn hỏi :

— Đại sư hãy tả qua diện mạo của người đó !

Tri khách tăng diễn tả diện mạo hần một hồi...

Vũ Đỉnh Ngôn, nói :

— Đúng là hần ! Bây giờ bọn văn bối cáo từ !

Tuyết Nhạn nói :

— Đại sư yên tâm và không tiết lộ việc này cho ai biết ! Một đôi hôm Bồ Tát sẽ về lại chùa này !

Bọn ba người lên đường.

Ra ngoài, Tiểu Chân nói :

— Ta nói có sai đâu ! Cha con lão Trịnh Mậu Trung dám buôn bán cả trời phật chứ đừng nói gì với cõi nhân gian này ! Không chừng ta khó mà tránh được một phen ác chiến với đám Ngụy minh chủ !

Tiểu Chân nói :

— Mọi việc tiểu thư liệu rất hay ! Nhưng sao tiểu thư lựa lúc ngặt nghèo này lại xuất hiện ?

Tuyết Nhạn cười rạng rỡ :

— Mùa thu đông có nhiều người mặc áo lông chim. Mà gã họ Vũ chuyên bắt

chim nhận nhỡ lông kết áo bán cho người ta. Ta phải đi đếm xem có mất con nào không ?

Tiểu Chân cũng cười :

— Chắc là mất nhiều !...

Đỉnh Ngôn nói :

— Tại hạ từ già nghề đó rồi !

Tuyết Nhận nói :

— Nếu hai vị tin, ta tạm điều khiển chương trình này.

Tiểu Chân nói :

— Hãy ban bố kế hoạch đi ! Bọn này tin lắm rồi !

Tuyết Nhận nói :

— Vũ công tử theo đường núi lên đón cửa sau lối vào Tây Động. Còn Chân tiểu thư bí mật đón chỗ đầu cầu, người

giang hồ vào hồi gốc gác họ, người ra thì khám. Phần ta đón cửa phía đông ! Một trong ba cửa chắc chắn phải gặp người của Tiêu Dã Nguyên, Trịnh Mậu Trung ! Vì quyết chắc là, Trịnh Ninh Sơn đã bí mật báo tin này cho họ Tiêu, họ Trịnh !

Vũ Đỉnh Ngôn khen :

— Tác phong của Độc Cô tiểu thư y như một tướng lãnh.

Tuyết Nhận cười cười :

— Nơi công tử trấn nhiệm quan trọng lắm đó ! Trước mặt Tiểu Chân mà khen ta, e không ổn, coi chừng bị cho uống dấm bây giờ ! Đi nhanh lên !

Vũ Đỉnh Ngôn chạy vọt đi ! Còn Tiểu Chân nghe Tuyết Nhận nói bóng nói gió, không biết nàng vui hay buồn ! Nhưng thấy Tuyết Nhận cười mở, trong sáng càng thấy hay hay. Tiểu Chân cũng đùa lại :

— Không dám ! Kê đi sau đâu dám qua mặt đàn chị !

Tuyết Nhạn nói :

— Cần thận nhé !...

Nàng nói xong, lẩn hút vào ngàn cây. Còn Tiểu Chân không hiểu “cần thận nhé !” trong cảnh này là có ý nghĩa gì !

*

* * *

Vũ Đinh Ngôn vừa đến nơi, ẩn mình trong bụi cây để chờ chực. Đường vào Tây Động, nếu đi theo ngã này chắc chắn phải đi qua nơi đây. Một bên là vách núi dựng đứng, còn bên nữa là vực hố thăm, chỉ có mai phục được chứ không đi được.

Chàng đứng hồi lâu, chàng thấy hai người mặc áo xanh tay cầm kiếm, tuổi họ lối năm mươi, gương mặt có vẻ nghiêm trọng lắm ! Họ từ xa phóng vụt tới. Chàng

nhận ra một lão là Kiều Châu, bố của Kiều Bích Ngân, lão kia chàng không biết mặt.

Vũ Đinh Ngôn rất phục Tuyết Nhạn. Nhưng chàng quyết định để cho họ đi qua, như vậy mới bắt được trọn ổ !

Vũ Đinh Ngôn dùng khinh thuật lao vút trên mấy ngọn cây mà đi, kẻ dưới đất không hay biết gì cả. Chàng thấy trong một góc đá, có một người mặc y phục trắng tay xách bọc bước ra, đón hai người này lại.

Vũ Đinh Ngôn đến sát bên. Gã áo trắng không ai khác hơn là Trình Ninh Sơn. Gã nói :

— Chắc gia phụ và Tiêu Minh chủ đang chờ tin văn bối chứ ?

Kiều Châu gật đầu nói rất nhanh :

— Dĩ nhiên là vậy ! Công tử sẽ có một trăm tòa dinh thự, một ngàn viên ngọc.

Bọn Thiểm Diện của qui tự sang đây, mình chủ sẽ đặt điều kiện với họ sẽ giải tán đám Hòa giáo này và lấy xuống xe ngọc lành. Hiện có sứ giả đến Tân Cương để dò ý rồi ! Công tử đi luôn với lão phu chứ ?

Trịnh Ninh Sơn nói :

— Chưa đi được đâu ! Đừng lo cho vãn bối, sẽ có mặt ở đó một ngày gần đây !

Vũ Đinh Ngôn xuất hiện. Chàng nói :

— Chắc chắn không ai trong ba vị thoát được nơi này !

Trịnh Ninh Sơn và Kiều Chân mặt cắt không có chút máu ! Kiều Chân lâm gan hỏi :

— Vũ Đinh Ngôn ! Con gái ta đâu ?

Vũ Đinh Ngôn cười nhạt nói :

— Một kẻ tán tận lương tâm ! Đã

bán vợ lại bán con, còn vu oan giá họa cho kẻ khác ! Để chiếc bọc đó xuống !

Lão còn lại phóng kiếm đánh tới, mục đích để Kiều Chân và Trịnh Ninh Sơn thoát đi !

Vũ Đinh Ngôn rút kiếm ra nói :

— Lão tự ý muốn chết thế cho người ta. Đừng trách nhé !

Ánh kiếm chàng loáng lên dưới ánh nắng chiều như muôn ngàn hào quang chiếu rọi vào mắt mọi người !

Trong nháy mắt lão kia bị cướp uy, thế bại đã thấy rõ !

Kiều Chân đưa bọc cho Trịnh Ninh Sơn rồi múa kiếm xông vào. Còn Trịnh Ninh Sơn kiếm ngó vục mà leo xuống !

Vũ Đinh Ngôn phóng vút cầu vòng theo chân trước mặt hắn, tay chộp chiếc

bọc, tay nọ đi một đường kiếm, cánh tay phải của gã rơi xuống đất.

Đỉnh Ngôn nói :

— Cha con ngươi là kẻ gian ác, ta đã cảnh cáo nhiều lần rồi ! Nay ta phải hủy cánh tay chuyên làm việc ác này, sau đó sẽ nói chuyện tiếp !

Hai lão kia đã đứng thủ thế trên miệng vực !

Vũ Đỉnh Ngôn phóng người lên lưới kiếm đi trước mở lối, hai lão dạt ra.

Vũ Đỉnh Ngôn đứng giữa đường, tay xách bọc, tay cầm kiếm uy nghi như vị thiên thần. Chàng nói :

— Kiều trang chủ ! Bây giờ tại hạ mới hiểu được ngài ! Kiếm thuật của ngài ghê gớm lắm, nhưng không dám chuồng mặt ra giang hồ, là vì không muốn cho ai

biết đến võ nghệ của mình, để ngài dễ bề hoạt động trong tối ! Hôm nay ngài không giết được tại hạ, thì việc này sẽ tiết lộ ra.

Mặc chàng nói, Kiều Châu phóng kiếm đánh ra như mưa ! Kiếm pháp lão quá độc đáo !

Vũ Đỉnh Ngôn một tay khó xoay trở. Nếu để kiếm của đối phương xâm phạm và Kim hóa nhân có "thương tích" là một điều quá sức nguy hiểm. Vì đây là vật thiêng của một đại giáo !

Đối phương biết nhược điểm đó, nên bọn chúng hai mặt giáp công.

Bây giờ Trịnh Ninh sơn tỉnh lại, tự tay băng bó cánh tay đứt, hắn thấy Vũ Đỉnh Ngôn đang ở trong cảnh lúng túng, có thể là nguy hiểm, nếu chàng vẫn tiếp tục chiến đấu một tay, hắn dừng lại xem.

Việc xem của hắn cũng có ý nghĩa

lắm. Một là hấn biết hấn vĩnh viễn làm “độc thủ đại hiệp”, nên muốn xem kinh nghiệm cách chiến đấu một tay của Đinh Ngôn ra sao. Hai là chờ đợi sự thảm bại của Đinh Ngôn ! Ba là, nếu không may, Đinh Ngôn thắng, thì hấn cũng không nguy hiểm gì. Vì nếu giết thì Vũ Đinh Ngôn đã giết hấn rồi !

Vũ Đinh Ngôn bị áp lực hai lão đánh đồn lại, nên chàng phải lựa các chiêu thức sao cho thích hợp với hai mặt.

Lão Kiều Châu từ mặt trái công vào với chiêu thần tốc “Tứ diện phong lôi”. Đây là chiêu rút từ “Phong lôi thất tinh kiếm pháp” ! Vũ Đinh Ngôn đành phải gỡ Vô Thượng kiếm pháp ra đối phó ! Chàng đánh chiêu “Khí măn càn khôn” bắt buộc lão quay lại, nhân đó chàng bỏ qua bên phải

chiêu “Càn khôn đại náo”, lão bên kia suýt nữa đi đời !

Lão nhẩy vọt ra thật xa để tránh, lúc đó Kiều Châu lại công tới với chiêu liên “Phượng lập sơn đầu, tà phong táo điệp” (phượng đứng đầu núi, gió nghiêng trút lá).

Vũ Đinh Ngôn thất kinh. Đây là những chiêu thức hết sức bí hiểm mà mấy tay thượng thừa mới dùng được.

Vũ Đinh Ngôn không dùng Vô Thượng kiếm pháp nữa, bởi vì loại này phải đánh với tứ thế ung dung như một vị thiền sư không tay đi vào giữa rừng hoa. Vũ Đinh Ngôn chuyển sang bài Bát quái kiếm.

Nguyên “Bát quái kiếm” sửa lại bài “Bát quái siêu” có từ đời Tống. Vũ Đinh Ngôn đánh ra chiêu “Lôi phong trá tấu” (giả chạy nhanh như sấm gió) đây là chiêu thứ nhì, chàng vừa ra bộ vừa thoái lui. Kiều

Châu tướng đầu chàng vọt ra chạy, liền công tới. Chàng vội đánh ra chiêu (thứ ba) “đê đầu tiên thụ” (cúi đầu trước cây), chàng hụp người xuống mà công vào.

Kiều Châu “ối” một tiếng bắn vọt ra ngoài. Kiếm của chàng đã cắt đứt vạt áo của lão.

Trong lúc đó, Trần Tuyết Tâm xuất hiện !

Lại một màn gay cấn !

Tuyết Tâm thấy Trịnh Ninh Sơn bị đứt một cánh tay, bộ áo thư sinh nhợt nhạt đau đớn, nhưng mắt hắn lộ vẻ căm thù, nhìn Vũ Đình Ngôn ! Nhìn sang Vũ Đình Ngôn, chàng đang bị hai lão kiếm thủ vây hãm, vậy mà chàng vẫn sử dụng một tay để chống đỡ, còn tay kia chàng vẫn xách bọc !

Vũ Đình Ngôn vừa đánh vừa thấy

Tuyết Tâm xuất hiện, chàng cũng hơi phân tâm. Lão họ Kiều càng sợ không kém ! Cuộc chiến đấu cam go này vẫn đang giằng co.

Tuyết Tâm không cần tới sự an nguy của Vũ Đình Ngôn, nàng bước tới lạnh lùng hỏi Trịnh Ninh Sơn :

— Ai chặt cánh tay của... công tử ?

Ninh Sơn với gương mặt đau đớn thều thào nói :

— Tiểu huynh đã bị phá nửa võ công, hẳn thấy chưa đủ. Trong lúc tiểu huynh không đủ sức chống trả, hẳn lợi dụng sự bất lực đó mà lấy mất một cánh tay, đau đớn biết dường nào !

Hắn vẫn “tiểu huynh” một cách ngọt ngào ! Tuyết Tâm biết Trịnh Ninh Sơn nói Đình Ngôn. Nàng liếc nhanh về phía Vũ Đình Ngôn, hỏi :

— Công tử làm gì để hấn chặt tay ?

Hấn đáp :

— Có làm gì cho cam ! Gặp lại người cũ đứng nói chuyện, hấn ở đâu trở đến gây sự đó !

Nàng lại hỏi :

— Nghe nói công tử đầu nhập vào Tây động ? Như vậy nơi này thuộc về Tây động rồi ? Sao hấn lại có quyền tới đây vuốt râu cọp ?

Ninh Sơn nghe Tuyết Tâm nói vậy, biết nàng vẫn còn có chút tình với mình, nên cả mừng nói :

— Thì hiển nhiên vẫn thấy xưa nay hấn là vậy ! Đến nỗi hấn còn muốn giết kẻ đã từng bảo bọc cho hấn là Kiều Châu, để tránh món nợ Bích Ngân !

Tuyết Tâm quay lại thấy Vũ Đình Ngôn đang ở trong thế nguy kịch.

Thật ra, nếu không có Tuyết Tâm xuất hiện thì chàng đủ sức kéo dài cuộc chiến này đến bất kỳ lúc nào, vì chàng có dòng sông chân lực yểm trợ. Nhưng chàng có để ý đến cuộc đối thoại, và để ý đến tình cảm của Tuyết Tâm đối với Trịnh Ninh Sơn, mà có vẻ giận khinh chàng, Vũ Đình Ngôn thấy lòng buồn vô hạn. Tuy rằng chàng không để ý đến cái công cứu chữa của chàng đối với nàng, nhưng ít ra, những bậc cân quốc như nàng phải vì lẽ phải mới đứng diệp chứ ?

Vũ Đình Ngôn bỗng lơ lửng kiếm. Chàng bị lão Kiều Châu thích một kiếm vào cánh tay trái cầm bọc, máu tuôn đầm đề ! May mà trúng vào chỗ thịt, nên không đến nỗi ăn hận sau này !

Vũ Đình Ngón vẫn cầm chặt chiếc bọc nặng nề ấy. Bây giờ chàng mới sực tỉnh. Không ai cứu mình cả. Mình phải tự cứu mình.

Máu vẫn tiếp tục chảy. Nhưng dòng sông chân lực vẫn tiếp tục hoạt động.

Trần Tuyết Tâm nhớ lại một đạo Thái Nhiên bênh vực Vũ Đình Ngón và đối lập với nàng, một đạo nữa, Tuệ Đán và Thái Nhiên bênh vực Vũ Đình Ngón mà bỏ nàng đi, đột nhiên nàng cười lạnh, nói lớn :

— Vũ Đình Ngón, kẻ có ân đức, kẻ có nhân nghĩa thì luôn luôn có sự may mắn ! Ta hy vọng trong trường hợp này người cũng được như vậy !

Tuyết Tâm thật độc ! Người ta đang chú tâm để đấu, thì nàng muốn chàng phải phân vân, phải chết dưới tay kiếm của những kẻ kia mới làm nàng vừa ý. Nàng

quên một điều viên ngọc nhân kia vẫn còn trong bọc này và nguồn chân lực kia của chàng đã đổ vào mình nàng !

Vũ Đình Ngón bây giờ hiểu rất rõ tâm hồn của cô gái lạnh như băng tuyết ấy !

Chàng dùng tâm lực thượng thừa mà điều khiển thanh cổ kiếm cho đúng diệu !

Nhìn bốn mặt đều kẻ thù, chàng tự nói :

— Giờ phút này ta phải tự cứu ta !

Máu vẫn tiếp tục vung vẩy theo những chiêu thức của chàng đánh ra. Có điều là, chân lực càng tiếp tế nhiều, máu càng đổ nhiều. Vũ Đình Ngón vẫn kiên định mà chiến đấu.

Trong khi đó. Tuyết Tâm bước tới sẵn

sóc cho Trịnh Ninh Sơn với những lời ngọt ngào như tự sám hối tội lỗi của mình.

Nàng còn móc thuốc cầm máu và thuốc bổ nhét vào miệng Trịnh Ninh Sơn rồi nói :

— Đừng bận tâm chi cuộc chiến này. Thắng bại về ai thì công tử đã thấy rồi ! Cứ yên tâm mà điều tức !

Trong vùng kiếm trùng trùng điệp điệp, Vũ Đinh Ngôn tiên liệu, nếu đà này kéo dài chừng một khắc nữa, chàng kiệt sức ngay !

Nhìn xuống đất, máu của chàng rắc đỏ, thế mà Tuyết Tâm chẳng động tâm ! Vũ Đinh Ngôn cần phải triệt hạ trước một người !

Nghĩ như vậy, Vũ Đinh Ngôn dùng chiêu nhử (hư chiêu) là “Thiền sư hóa độ”, đường kiếm ào ào bay tới, lão kia lách người

phía trái, đâm thọc lại chàng, và cũng trong lúc đó Kiều Châu tấn công mặt sau liền. Vũ Đinh Ngôn dùng thế “Thần long bái vĩ” trong Lôi Âm kiếm, hai chiêu này Bích Ngân đã hạ Tuyết Tâm cách đây hơn tám tháng, giờ nàng đứng xem Vũ Đinh Ngôn biểu diễn thật đẹp mắt, không biết nàng còn nhớ oan chiêu ấy không ?

Chiêu Vũ Đinh Ngôn đánh ra, vừa trách ác chiêu của Kiều Châu, vừa tiện dứt một tay của lão kia ! Lão kia bay tạt ra ngoài, đứng đau đốn nhìn một phần của cơ thể tách rời không một dấu hiệu !

Tuyết Tâm phóng qua cứu thương cho lão.

Đinh Ngôn triệt một bên, hào khí nổi lên.

HẾT TẬP BỐN